UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN **CONSILIUL**

Bruxelles, 20 mai 2019
(OR. en)

2016/0364 (COD)
LEX 1924

PE-CONS 16/1/19
REV 1

EF 18
ECOFIN 62
CODEC 180

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI DE MODIFICARE A DIRECTIVEI 2013/36/UE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ENTITĂȚILE EXCEPTATE, SOCIETĂȚILE FINANCIARE HOLDING, SOCIETĂȚILE FINANCIARE HOLDING MIXTE, REMUNERAREA, MĂSURILE ȘI COMPETENȚELE DE SUPRAVEGHERE ȘI MĂSURILE DE CONSERVARE A CAPITALULUI

DIRECTIVA (UE) 2019/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 mai 2019

de modificare a Directivei 2013/36/UE
în ceea ce privește entitățile exceptate, societățile financiare holding,
societățile financiare holding mixte, remunerarea, măsurile
și competențele de supraveghere și măsurile de conservare a capitalului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene[1],

[1] JO C 34, 31.1.2018, p. 5.

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[1],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară[2],

[1] JO C 209, 30.6.2017, p. 36.

[2] Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 mai 2019.

întrucât:

(1) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului[1] și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[2] au fost adoptate ca răspuns la criza financiară din perioada 2007-2008. Aceste măsuri legislative au contribuit în mare măsură la consolidarea sistemului financiar din Uniune și au conferit instituțiilor o mai mare reziliență la șocurile care s-ar putea produce în viitor. Chiar dacă sunt extrem de cuprinzătoare, aceste măsuri nu au abordat toate deficiențele identificate care afectează instituțiile. În plus, unele dintre măsurile propuse inițial au făcut obiectul unor clauze de revizuire sau nu au fost detaliate suficient pentru a putea fi puse în aplicare fără probleme.

[1] Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

[2] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(2) Prezenta directivă vizează abordarea problemelor ridicate cu privire la dispozițiile Directivei 2013/36/UE care s-au dovedit a nu fi suficient de clare și care, prin urmare, au făcut obiectul unor interpretări divergente sau cu privire la care s-a constatat că sunt excesiv de împovărătoare pentru anumite instituții. Aceasta conține, de asemenea, modificări ale Directivei 2013/36/UE care sunt necesare ca urmare fie a adoptării altor acte juridice relevante ale Uniunii, precum Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului[1], fie a modificărilor propuse în paralel la Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În fine, modificările propuse aliniază mai bine cadrul de reglementare actual la evoluțiile de pe plan internațional, pentru a promova coerența și comparabilitatea între jurisdicții.

[1] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

(3) Societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte pot fi întreprinderi-mamă ale unor grupuri bancare și aplicarea cerințelor prudențiale este impusă pe baza situației consolidate a acestor societăți holding. Întrucât instituția controlată de aceste societăți holding nu este întotdeauna capabilă să asigure conformitatea cu cerințele pe bază consolidată în întregul grup, este necesar ca anumite societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte să fie incluse în domeniul de aplicare direct al competențelor de supraveghere în temeiul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 pentru a asigura conformitatea pe bază consolidată. Prin urmare, ar trebui să se prevadă o procedură specifică de aprobare, precum și competențe directe de supraveghere a anumitor societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte, pentru a se garanta că respectivele societăți holding sunt învestite în mod direct cu răspunderea de a asigura conformitatea cu cerințele prudențiale consolidate, fără să mai facă obiectul unor cerințe prudențiale suplimentare la nivel individual.

(4) Aprobarea și supravegherea anumitor societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte nu ar trebui să împiedice grupurile să decidă cu privire la mecanisme interne specifice și la împărțirea sarcinilor în interiorul grupului, după cum consideră necesar pentru asigurarea conformității cu cerințele consolidate, și nu ar trebui să împiedice acțiunile de supraveghere directă asupra acelor instituții din cadrul grupului care sunt angajate în asigurarea conformității cu cerințele prudențiale pe bază consolidată.

(5) În anumite circumstanțe, o societate financiară holding sau societate financiară holding mixtă care a fost creată în scopul de a deține participații în întreprinderi ar putea fi exceptată de la aprobare. Deși se recunoaște faptul că o societate financiară holding sau societate financiară holding mixtă exceptată ar putea lua decizii în cursul desfășurării normale a activității sale, aceasta nu ar trebui să ia decizii financiare, operaționale sau de management care afectează grupul sau acele filiale din grup care sunt instituții sau instituții financiare. Atunci când evaluează conformitatea cu respectiva cerință, autoritățile competente ar trebui să țină seama de cerințele relevante în temeiul dreptului societăților comerciale care se aplică respectivei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte.

(6) Principalele responsabilități în ceea ce privește supravegherea pe bază consolidată îi sunt încredințate supraveghetorului consolidant. Prin urmare, este necesar ca supraveghetorul consolidant să fie implicat în mod corespunzător în aprobarea și supravegherea societăților financiare holding și ale societăților financiare holding mixte. Atunci când supraveghetorul consolidant diferă de autoritatea competentă a statului membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă, aprobarea ar trebui acordată printr-o decizie comună a celor două autorități. Atunci când asigură supravegherea pe bază consolidată a întreprinderilor-mamă ale instituțiilor de credit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului[1], Banca Centrală Europeană ar trebui să își exercite de asemenea atribuțiile în raport cu aprobarea și supravegherea societăților financiare holding și ale societăților financiare holding mixte.

[1] Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

(7) În raportul Comisiei din 28 iulie 2016 referitor la evaluarea normelor privind remunerarea prevăzute de Directiva 2013/36/UE și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (denumit în continuare „raportul Comisiei din 28 iulie 2016”) s-a arătat că, atunci când sunt aplicate instituțiilor mici, unele dintre principiile prevăzute în Directiva 2013/36/UE, și anume cerințele privind reportarea și plata sub formă de instrumente, sunt excesiv de împovărătoare și sunt disproporționate în raport cu beneficiile lor prudențiale. De asemenea, s-a constatat că, în ceea ce privește costurile, aplicarea acestor cerințe depășește beneficiile lor prudențiale în cazul personalului cu un nivel scăzut al remunerației variabile, deoarece astfel de niveluri ale remunerației variabile stimulează într-o mică măsură sau chiar deloc personalul să își asume riscuri excesive. În consecință, chiar dacă, în general, ar trebui să se impună tuturor instituțiilor obligația de a aplica toate principiile tuturor membrilor personalului lor ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției, este necesară exceptarea instituțiilor mici și a personalului cu un nivel scăzut al remunerației variabile de la principiile privind reportarea și plata sub formă de instrumente, prevăzute în Directiva 2013/36/UE.

(8) Pentru a asigura convergența în materie de supraveghere și a promova condiții de concurență echitabile pentru instituții și un nivel adecvat de protecție a deponenților, a investitorilor și a consumatorilor în întreaga Uniune, sunt necesare criterii clare, coerente și armonizate de identificare a respectivelor instituții mici, precum și a nivelurilor scăzute ale remunerației variabile. În același timp, este adecvat să se ofere o anumită flexibilitate statelor membre, pentru ca acestea să poată adopta o abordare mai strictă atunci când consideră că este necesar.

(9) Principiul egalității de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin, pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de aceeași valoare, este prevăzut la articolul 157 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Respectivul principiu trebuie aplicat în mod consecvent de către instituții. Prin urmare, acestea ar trebui să pună în aplicare o politică de remunerare neutră din punctul de vedere al genului.

(10) Scopul cerințelor de remunerare este de a promova o gestionare a riscurilor solidă și eficace la nivelul instituțiilor prin alinierea intereselor pe termen lung atât ale instituțiilor, cât și ale personalului lor ale căror activități profesionale au un impact substanțial asupra profilului de risc al instituției („persoane cu competențe pentru asumarea de riscuri substanțiale”). În același timp, filialele care nu sunt instituții și, prin urmare, nu intră în mod individual sub incidența Directivei 2013/36/UE ar putea face obiectul altor cerințe de remunerare în temeiul actelor juridice sectoriale relevante, care ar trebui să prevaleze. În consecință, ca regulă generală, cerințele de remunerare prevăzute în prezenta directivă nu ar trebui să se aplice pe bază consolidată unor astfel de filiale. Cu toate acestea, pentru a preveni un posibil arbitraj, cerințele de remunerare prevăzute în prezenta directivă ar trebui să se aplice pe bază consolidată membrilor personalului care sunt angajați în filiale care prestează servicii specifice, cum ar fi gestionarea activelor, gestionarea portofoliului sau executarea ordinelor, prin care aceștia sunt mandatați, indiferent de forma pe care ar putea-o lua un astfel de mandat, să efectueze activități profesionale care îi califică drept persoane cu competențe pentru asumarea de riscuri substanțiale la nivelul grupului bancar. Astfel de mandate ar trebui să includă acorduri de delegare sau de externalizare încheiate între filiala la care sunt angajați membrii personalului respectivi și o altă instituție din cadrul aceluiași grup. Statele membre nu ar trebui să fie împiedicate să aplice pe bază consolidată cerințele de remunerare, prevăzute în prezenta directivă, unei categorii mai largi de filiale și personalului acestora.

(11) Directiva 2013/36/UE prevede ca o parte substanțială, și în orice caz cel puțin 50 %, din orice remunerație variabilă să fie reprezentată de o combinație echilibrată între acțiuni sau participații echivalente, în funcție de forma juridică a instituției în cauză, sau, în cazul unei instituții necotate la bursă, de instrumente legate de acțiuni sau de instrumente echivalente, altele decât cele în numerar, și, atunci când este posibil, de instrumente alternative de fonduri proprii de nivel 1 sau 2 care îndeplinesc anumite condiții. Respectivul principiu limitează utilizarea instrumentelor legate de acțiuni la instituțiile necotate la bursă și impune instituțiilor cotate la bursă utilizarea acțiunilor. Potrivit raportului Comisiei din 28 iulie 2016, utilizarea acțiunilor poate duce la sarcini administrative și costuri considerabile pentru instituțiile cotate la bursă. În același timp, se pot obține beneficii prudențiale echivalente dacă instituțiile cotate la bursă pot să utilizeze instrumente legate de acțiuni care urmăresc valoarea acțiunilor. Prin urmare, posibilitatea de a utiliza instrumente legate de acțiuni ar trebui extinsă la instituțiile cotate la bursă.

(12) Supravegherea și evaluarea ar trebui să ia în considerare mărimea, structura și organizarea internă a instituțiilor, precum și natura, obiectul și complexitatea activităților lor. Atunci când instituții diferite au profiluri de risc similare, de exemplu pentru că au modele similare de afaceri sau o situare geografică similară a expunerilor sau sunt afiliate aceluiași sistem instituțional de protecție, autoritățile competente ar trebui să dispună de competența de a ajusta metodologia astfel încât procesul de analiză și evaluare să surprindă caracteristicile și riscurile comune ale instituțiilor cu același profil de risc. Această ajustare nu ar trebui, totuși, nici să împiedice autoritățile competente să ia pe deplin în considerare riscurile specifice care afectează fiecare instituție, nici să modifice caracterul specific instituției al măsurilor impuse.

(13) Cerința de fonduri proprii suplimentare impusă de autoritățile competente constituie un element important al nivelului global al fondurilor proprii ale unei instituții și prezintă interes pentru participanții pe piață, întrucât nivelul impus al cerinței de fonduri proprii suplimentare influențează punctul de declanșare a restricțiilor privind plățile dividendelor, plățile bonusurilor și plățile legate de instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar. Ar trebui prevăzută o definiție clară a condițiilor în care trebuie impusă cerința de fonduri proprii suplimentare, pentru a se asigura faptul că normele sunt aplicate în mod coerent în toate statele membre și pentru a asigura buna funcționare a pieței interne.

(14) Cerința de fonduri proprii suplimentare care trebuie impusă de către autoritățile competente ar trebui stabilită pe baza situației specifice a instituției și ar trebui justificată în mod corespunzător. Cerințele de fonduri proprii suplimentare pot fi impuse pentru a aborda riscurile sau elementele de risc care sunt excluse în mod explicit sau nu sunt acoperite în mod explicit de cerințele de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 numai în măsura în care acest lucru este considerat necesar prin prisma situației specifice a unei instituții. În ierarhia relevantă a cerințelor de fonduri proprii, aceste cerințe ar trebui să se situeze înainte deasupra cerințelor minime relevante de fonduri proprii și sub cerința amortizorului combinat sau cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, după caz. Faptul că cerințele de fonduri proprii suplimentare depind de natura instituției ar trebui să împiedice utilizarea acestor cerințe ca instrument de abordare a riscurilor macroprudențiale sau sistemice. Totuși, acest lucru nu ar trebui să împiedice autoritățile competente să abordeze, inclusiv prin intermediul cerințelor de fonduri proprii suplimentare, riscurile la care sunt expuse instituțiile individuale ca urmare a activităților lor, inclusiv cele care reflectă impactul anumitor evoluții economice și evoluții ale pieței asupra profilului de risc al unei instituții individuale.

(15) Cerința privind indicatorul efectului de levier este paralelă cu cerințele de fonduri proprii bazate pe risc. Prin urmare, orice cerințe de fonduri proprii suplimentare impuse de către autoritățile competente pentru a aborda riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier ar trebui să se adauge cerinței privind indicatorul minim al efectului de levier, și nu cerinței privind nivelul minim al fondurilor proprii bazate pe risc. În plus, orice fonduri proprii de nivel 1 de bază utilizate de către instituții pentru a îndeplini cerințele ce le sunt impuse în materie de efect de levier ar trebui să poată fi utilizate de către acestea și pentru a îndeplini cerințele ce le sunt impuse privind fondurile proprii bazate pe risc, inclusiv cerința amortizorului combinat.

(16) Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a comunica unei instituții, prin orientări, orice ajustare a cuantumului capitalului peste cerințele minime relevante de fonduri proprii, cerința relevantă de fonduri proprii suplimentare și, după caz, cerința amortizorului combinat sau cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, pe care se așteaptă ca instituția respectivă să îl dețină pentru a face față unor scenarii de criză anticipative. Întrucât astfel de orientări constituie o țintă de capital, ar trebui să fie considerate ca fiind poziționate deasupra cerințelor minime relevante de fonduri proprii, a cerinței relevante de fonduri proprii suplimentare și a cerinței amortizorului combinat sau a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, după caz. Neîndeplinirea acestei ținte nu ar trebui să ducă la declanșarea restricțiilor privind distribuirile prevăzute în Directiva 2013/36/UE. Având în vedere că orientările privind fondurile proprii suplimentare reflectă așteptările în materie de supraveghere, Directiva 2013/36/UE și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu ar trebui nici să stabilească obligații de publicare a acestor orientări și nici să interzică autorităților competente să solicite publicarea orientărilor. Atunci când o instituție eșuează în mod repetat să își atingă ținta de capital, autoritatea competentă ar trebui să aibă dreptul să ia măsuri de supraveghere și, după caz, să impună cerințe de fonduri proprii suplimentare.

(17) Dispozițiile Directivei 2013/36/UE privind riscul de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare sunt corelate cu dispozițiile relevante ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013, conform cărora instituțiile dispun de o perioadă de punere în aplicare mai lungă. Pentru a alinia aplicarea dispozițiilor privind riscul de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare, dispozițiile necesare pentru respectarea dispozițiilor relevante ale prezentei directive ar trebui să se aplice de la aceeași dată ca și dispozițiile relevante ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(18) Pentru a armoniza modul de calcul al riscului de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare atunci când sistemele interne de măsurare a acestui risc ale instituțiilor nu sunt satisfăcătoare, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare elaborate de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană - ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului[1], în ceea ce privește elaborarea unei metodologii standardizate pentru evaluarea unui astfel de risc. Comisia ar trebui să adopte standardele tehnice de reglementare respective prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

[1] Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(19) Pentru ca autoritățile competente să poată identifica mai bine instituțiile care ar putea înregistra pierderi excesive din activitățile lor din afara portofoliului de tranzacționare ca urmare a unor posibile variații ale ratelor dobânzii, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE. Aceste standarde tehnice de reglementare ar trebui să specifice: cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere pe care toate instituțiile trebuie să le aplice pentru a calcula variațiile valorii economice a capitalului propriu; ipotezele comune pe care instituțiile trebuie să le implementeze în sistemele lor interne pentru calculul valorii economice a capitalului propriu și pentru a stabili dacă sunt necesare criterii specifice în vederea identificării instituțiilor pentru care ar putea fi justificată aplicarea de măsuri de supraveghere ca urmare a unei reduceri a veniturilor nete din dobânzi cauzată de variațiile ratelor dobânzii; ce anume constituie o scădere semnificativă. Comisia ar trebui să adopte standardele tehnice de reglementare respective prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(20) Combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului este esențială pentru menținerea stabilității și integrității sistemului financiar. Descoperirea implicării unei instituții în activități de spălare de bani și de finanțare a terorismului ar putea avea un impact asupra viabilității sale și asupra stabilității sistemului financiar. Împreună cu autoritățile și organismele responsabile de asigurarea conformității cu normele de combatere a spălării banilor în temeiul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului[1], autoritățile competente însărcinate cu autorizarea și cu supravegherea prudențială au un rol important de jucat în identificarea și corectarea deficiențelor. Prin urmare, aceste autorități competente ar trebui să integreze în mod consecvent preocupările legate de spălarea banilor și finanțarea terorismului în activitățile lor de supraveghere relevante, inclusiv în procesele de supraveghere și evaluare, în evaluarea adecvării cadrului de administrare, a proceselor și mecanismelor instituțiilor și în evaluările care urmăresc în ce măsură membrii organului de conducere corespund așteptărilor, ar trebui să informeze în consecință, cu privire la orice constatări, autoritățile și organismele relevante responsabile de asigurarea conformității cu normele de combatere a spălării banilor și ar trebui să ia, după caz, măsuri de supraveghere în conformitate cu competențele lor în temeiul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013. Informațiile ar trebui furnizate pe baza constatărilor obținute în urma proceselor de autorizare, aprobare sau revizuire aflate în sarcina acestor autorități competente, precum și pe baza informațiilor primite din partea autorităților și organismelor responsabile de asigurarea conformității cu Directiva (UE) 2015/849.

[1] Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

(21) Una dintre lecțiile esențiale ale crizei financiare din Uniune a fost nevoia de a avea un cadru instituțional și politic adecvat pentru a preveni și soluționa dezechilibrele din Uniune. Având în vedere cele mai recente evoluții instituționale din Uniune, se justifică o revizuire cuprinzătoare a cadrului de politică macroprudențială.

(22) Directiva 2013/36/UE nu ar trebui să împiedice statele membre să implementeze în dreptul intern măsuri menite să sporească reziliența sistemului financiar, cum ar fi, dar fără a se limita la, limite ale raportului dintre valoarea creditului acordat și cea a garanției aferente creditului (*loan to value*), limite ale raportului dintre datorii și venituri (*debt to income*), limite ale raportului dintre serviciul datoriei și venituri (*debt service to income*) și alte instrumente care abordează normele de creditare.

(23) Pentru a garanta că amortizoarele anticiclice de capital reflectă corect riscul de creștere excesivă a creditului la care este expus sectorul bancar, instituțiile ar trebui să calculeze amortizoarele specifice instituției ca medie ponderată a ratelor amortizoarelor anticiclice care se aplică în țările în care aceste instituții sunt expuse unui risc de credit. Prin urmare, fiecare stat membru ar trebui să desemneze o autoritate responsabilă cu stabilirea ratei amortizorului anticiclic pentru expunerile de pe teritoriul său. Această rată a amortizorului ar trebui să țină seama de creșterea nivelurilor creditului și de modificarea indicatorului credite/produs intern brut (PIB) din statul membru respectiv, precum și de orice altă variabilă relevantă pentru riscurile la adresa stabilității sistemului financiar.

(24) În plus față de un amortizor de conservare a capitalului și de un amortizor anticiclic de capital, statele membre ar trebui să poată solicita anumitor instituții să dețină un amortizor de risc sistemic pentru a preveni și atenua riscurile macroprudențiale sau sistemice care nu sunt acoperite de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de Directiva 2013/36/UE, și anume un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și economia reală dintr-un anumit stat membru. Rata amortizorului de risc sistemic ar trebui să se aplice tuturor expunerilor sau unui subset de expuneri și tuturor instituțiilor sau unuia ori mai multor subseturi ale respectivelor instituții, în cazul în care instituțiile prezintă profiluri de risc similare în activitățile lor de afaceri.

(25) Este important să se optimizeze mecanismul de coordonare între autorități, să se asigure o delimitare clară a responsabilităților, să se simplifice activarea instrumentelor de politică macroprudențială și să se extindă setul de instrumente macroprudențiale pentru a se asigura faptul că autoritățile sunt capabile să abordeze riscurile sistemice în timp util și în mod eficace. Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului[1] este așteptat să joace un rol central în coordonarea măsurilor macroprudențiale, precum și în transmiterea de informații privind măsurile macroprudențiale planificate în statele membre, în special prin publicarea pe site-ul său a măsurilor macroprudențiale adoptate și prin schimbul de informații între autorități în urma notificărilor privind măsurile macroprudențiale planificate. Pentru a asigura răspunsuri de politică adecvate în rândul statelor membre, este preconizat ca CERS să monitorizeze dacă politicile macroprudențiale ale statelor membre sunt suficiente și consecvente, inclusiv dacă instrumentele sunt utilizate într-un mod coerent și fără suprapuneri.

[1] Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

(26) Autoritățile competente sau desemnate relevante ar trebui să urmărească evitarea oricărei utilizări redundante sau lipsite de coerență a măsurilor macroprudențiale prevăzute în Directiva 2013/36/UE și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În special, autoritățile competente sau desemnate relevante ar trebui să evalueze în mod corespunzător dacă măsurile luate în temeiul articolului 133 din Directiva 2013/36/UE sunt redundante sau lipsite de coerență în raport cu alte măsuri existente sau viitoare în temeiul articolului 124, 164 sau 458 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(27) Autoritățile competente sau desemnate ar trebui să fie în măsură să stabilească nivelul sau nivelurile de aplicare a amortizorului pentru alte instituții de importanță sistemică (O-SII), în funcție de natura și de modul de distribuire a riscurilor pe care le implică structura grupului. În unele circumstanțe, ar putea fi oportun ca autoritatea competentă sau autoritatea desemnată să impună un amortizor O-SII numai la un nivel inferior celui mai înalt nivel de consolidare.

(28) În conformitate cu metodologia de evaluare pentru băncile de importanță sistemică globală, publicată de Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS), creanțele și datoriile interjurisdicționale ale unei instituții sunt indicatori ai importanței sale sistemice globale și ai impactului pe care intrarea sa în dificultate îl poate avea asupra sistemului financiar mondial. Acești indicatori reflectă preocupările specifice, de exemplu cu privire la dificultățile sporite în ceea ce privește coordonarea rezoluției instituțiilor care desfășoară activități transfrontaliere semnificative. Progresele realizate cu privire la abordarea comună a rezoluției, rezultată în urma consolidării cadrului unic de reglementare și a instituirii mecanismului unic de rezoluție (MUR), au condus la dezvoltarea în mod semnificativ a capacității de rezoluție ordonată a grupurilor transfrontaliere în cadrul uniunii bancare. Prin urmare și fără a se aduce atingere capacității autorităților competente sau desemnate de a desfășura un proces de evaluare în vederea supravegherii, ar trebui să se calculeze un scor alternativ care să reflecte respectivele progrese, iar autoritățile competente sau desemnate ar trebui să ia în considerare acel scor la evaluarea importanței sistemice a instituțiilor de credit, fără ca acest lucru să afecteze datele furnizate BCBS în vederea stabilirii numitorilor internaționali. ABE ar trebui să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a alcătui metodologia suplimentară de identificare a instituțiilor de importanță sistemică globală (G-SII), care să permită recunoașterea particularităților cadrului integrat european de rezoluție în contextul MUR. Respectiva metodologie ar trebui utilizată exclusiv în scopul calibrării amortizorului G-SII. Comisia ar trebui să adopte respectivele standarde tehnice de reglementare prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(29) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume consolidarea și rafinarea actelor juridice actuale ale Uniunii care asigură cerințe prudențiale uniforme care se aplică instituțiilor în Uniune nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

(30) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative[1], statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, la notificarea măsurilor de transpunere să transmită, de asemenea, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

(31) Prin urmare, Directiva 2013/36/UE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

[1] JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2013/36/UE

Directiva 2013/36/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatele (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(5) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor:

1. accesul la activitatea firmelor de investiții, în măsura în care este reglementată de Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului*;

2. bănci centrale;

3. oficii poștale care efectuează operațiuni de virament;

4. în Danemarca, «Eksport Kredit Fonden», «Eksport Kredit Fonden A/S», «Danmarks Skibskredit A/S» și «KommuneKredit»;

5. în Germania, «Kreditanstalt für Wiederaufbau», «Landwirtschaftliche Rentenbank», «Bremer Aufbau-Bank GmbH», «Hamburgische Investitions- und Förderbank», «Investitionsbank Berlin», «Investitionsbank des Landes Brandenburg», «Investitionsbank Schleswig-Holstein», «Investitions- und Förderbank Niedersachsen – NBank», «Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz», «Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank», «LfA Förderbank Bayern», «NRW.BANK», «Saarländische Investitionskreditbank AG», «Sächsische Aufbaubank – Förderbank», «Thüringer Aufbaubank», întreprinderi care, în sensul «Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz», sunt recunoscute ca organisme ale politicii naționale în domeniul locuințelor și care nu sunt angajate în principal în tranzacții bancare, precum și întreprinderi care, în sensul legii respective, sunt recunoscute ca organisme fără scop lucrativ în domeniul locuințelor;

6. în Estonia, «hoiu-laenuühistud», ca întreprinderi cooperative care sunt recunoscute în conformitate cu «hoiu-laenuühistu seadus»;

7. în Irlanda, «Strategic Banking Corporation of Ireland», «credit unions» și «friendly societies»;

8. în Grecia, «Ταμείο Παρακαταυηκών και Δανείων» (Tamio Parakatathikon kai Danion);

9. în Spania, «Instituto de Crédito Oficial»;

10. în Franța, «Caisse des dépôts et consignations»;

11. în Croația, «kreditne unije» și «Hrvatska banka za obnovu i razvitak»;

12. în Italia, «Cassa depositi e prestiti»;

13. în Letonia, «krājaizdevu sabiedrības», întreprinderi care sunt recunoscute în conformitate cu «krājaizdevu sabiedrību likums» ca întreprinderi cooperative prestatoare de servicii financiare numai către membrii lor;

14. în Lituania, «kredito unijos», altele decât «centrinės kredito unijos»;

15. în Ungaria, «MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság» și «Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság»;

16. în Malta, «The Malta Development Bank»;

17. în Țările de Jos, «Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV», «NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij», «NV Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering», «Ontwikkelingsmaatschappij Oost-Nederland NV» și «kredietunies»;

18. în Austria, întreprinderile recunoscute ca asociații de interes public în domeniul locuințelor și «Österreichische Kontrollbank AG»;

19. în Polonia, «Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo – Kredytowe» și «Bank Gospodarstwa Krajowego»;

20. în Portugalia, «Caixas Económicas» existente la 1 ianuarie 1986, cu excepția celor constituite ca societăți anonime, precum și «Caixa Económica Montepio Geral»;

21. în Slovenia, «SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana»;

22. în Finlanda, «Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB» și «Finnvera Oyj/Finnvera Abp»;

23. în Suedia, «Svenska Skeppshypotekskassan»;

24. în Regatul Unit, «National Savings and Investments (NS&I), CDC Group plc», «Agricultural Mortgage Corporation Ltd», «Crown Agents for overseas governments and administrations», «credit unions» și «municipal banks».

(6) Entitățile menționate la alineatul (5) punctul 1 și punctele 3-24 din prezentul articol sunt tratate ca instituții financiare în sensul articolului 34 și al titlului VII capitolul 3.

---

* Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).”

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următoarele puncte:

„60. «autoritate de rezoluție» înseamnă o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului*;

61. «instituție de importanță sistemică globală» sau «G-SII» înseamnă o G-SII astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 133 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

62. «instituție de importanță sistemică globală din afara UE» sau «G-SII din afara UE» înseamnă o G-SII din afara UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 134 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

63. «grup» înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 138 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

64. «grup dintr-o țară terță» înseamnă un grup a cărui întreprindere-mamă este stabilită într-o țară terță;

65. «politică de remunerare neutră din punctul de vedere al genului» înseamnă o politică de remunerare bazată pe egalitatea de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin, pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de aceeaşi valoare.

---

* Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru a asigura faptul că cerințele sau competențele de supraveghere prevăzute în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se aplică pe o bază consolidată sau subconsolidată, în conformitate cu prezenta directivă și cu respectivul regulament, termenii «instituție», «instituție-mamă dintr-un stat membru», «instituție-mamă din UE» și «întreprindere-mamă» includ de asemenea:

(a) societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte care au fost aprobate în conformitate cu articolul 21a din prezenta directivă;

(b) instituțiile desemnate controlate de o societate financiară holding-mamă din UE, de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE, de o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru sau de o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru în cazul cărora întreprinderea-mamă relevantă nu face obiectul aprobării în conformitate cu articolul 21a alineatul (4) din prezenta directivă și

(c) societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte sau instituțiile desemnate în temeiul articolului 21a alineatul (6) litera (d) din prezenta directivă.”;

3. La articolul 4, alineatul (8) se înlocuiește cu următorul text:

„(8) Statele membre se asigură că, atunci când competența de rezoluție revine altor autorități decât autorităților competente, acele alte autorități cooperează îndeaproape cu autoritățile competente și le consultă atunci când pregătesc planurile de rezoluție și în toate celelalte cazuri în care respectiva cooperare și consultare este impusă de prezenta directivă, de Directiva 2014/59/UE sau de Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”;

4. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a instituțiilor de credit, inclusiv programul de activitate, organizarea structurală și cadrul de administrare, prevăzute la articolul 10;

(b) cerințele aplicabile acționarilor și asociaților care dețin o participație calificată sau, atunci când nu există participații calificate, cerințele aplicabile celor mai mari 20 de acționari sau asociați, în temeiul articolului 14; și”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(5) ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, adresate autorităților competente pentru a specifica o metodologie de evaluare comună pentru acordarea de autorizații în conformitate cu prezenta directivă.”;

5. La articolul 9, se adaugă următoarele alineate:

„(3) Statele membre notifică Comisiei și ABE legislația națională care permite în mod expres întreprinderilor care nu sunt instituții de credit să desfășoare activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație.

(4) În temeiul prezentului articol, statele membre nu pot excepta instituțiile de credit de la aplicarea prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013.”;

6. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 10

Programul de activitate, organizarea structurală și cadrul de administrare

(1) Statele membre prevăd obligația ca cererile de autorizare să fie însoțite de un program de activitate care să descrie tipurile de activități prevăzute și organizarea structurală a instituției de credit și care să indice, de asemenea, întreprinderile-mamă, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte care fac parte din grup. Statele membre solicită, de asemenea, ca cererile de autorizare să fie însoțite de o descriere a cadrului de administrare, a proceselor și a mecanismelor menționate la articolul 74 alineatul (1).

(2) Autoritățile competente refuză acordarea autorizației de începere a activității unei instituții de credit, cu excepția cazului în care constată că procesele, mecanismele și cadrul de administrare menționate la articolul 74 alineatul (1) permit o gestionare solidă și eficace a riscurilor de către instituția respectivă.”;

7. La articolul 14, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente refuză unei instituții de credit autorizația de începere a activității dacă, luând în considerare necesitatea de a asigura administrarea corectă și prudentă a unei instituții de credit, nu sunt satisfăcute de caracterul adecvat al acționarilor sau al asociaților în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 23 alineatul (1). Se aplică articolul 23 alineatele (2) și (3) și articolul 24.”;

8. La articolul 18, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) nu mai îndeplinește cerințele prudențiale prevăzute în partea a treia, a patra sau a șasea, mai puțin cerințele prevăzute la articolele 92a și 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau impuse în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a) sau al articolului 105 din prezenta directivă sau se consideră că instituția de credit este susceptibilă de a nu-și putea onora obligațiile față de creditori și, în special, nu mai oferă garanții pentru activele care i-au fost încredințate de către deponenți;”;

9. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 21a

Aprobarea societăților financiare holding și a societăților financiare holding mixte

(1) Societățile financiare holding-mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte-mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding-mamă din UE și societățile financiare holding mixte-mamă din UE solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol. Alte societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol atunci când au obligația să respecte prezenta directivă sau Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază subconsolidată.

(2) În sensul alineatului (1), societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte menționate la respectivul alineat transmit supraveghetorului consolidant și, atunci când acesta este diferit, autorității competente din statul membru în care sunt stabilite următoarele informații:

(a) organizarea structurală a grupului din care face parte societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă, cu indicarea clară a filialelor și, dacă este cazul, a întreprinderilor-mamă ale acesteia, precum și a situării și a tipului de activitate desfășurată de fiecare dintre entitățile grupului;

(b) informații privind numirea a cel puțin două persoane care conduc efectiv societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă și privind respectarea cerințelor prevăzute la articolul 121 privind calificarea directorilor;

(c) informații privind respectarea criteriilor prevăzute la articolul 14 privind acționarii și asociații, atunci când societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă are ca filială o instituție de credit;

(d) organizarea internă și repartizarea sarcinilor în cadrul grupului;

(e) orice altă informație care poate fi necesară pentru efectuarea evaluărilor menționate la alineatele (3) și (4) din prezentul articol.

În cazul în care aprobarea unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte are loc în același timp cu evaluarea menționată la articolul 22, autoritatea competentă în sensul articolului respectiv se coordonează, după caz, cu supraveghetorul consolidant și, în cazul în care acesta este diferit, cu autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. În acest caz, perioada de evaluare menționată la articolul 22 alineatul (3) al doilea paragraf se suspendă pentru o perioadă mai lungă de 20 de zile lucrătoare până la încheierea procedurii prevăzute la prezentul articol.

(3) Aprobarea poate fi acordată unei societăți financiare holding sau unei societăți financiare holding mixte în temeiul prezentului articol doar în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) mecanismele interne și repartizarea sarcinilor în interiorul grupului sunt adecvate pentru respectarea cerințelor impuse de prezenta directivă și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază consolidată sau subconsolidată și, în special, sunt eficace pentru:

(i) a coordona toate filialele societății financiare holding sau ale societății financiare holding mixte, inclusiv, în situațiile în care este necesar, prin intermediul unei repartizări adecvate a sarcinilor între instituțiile care sunt filiale;

(ii) a preîntâmpina sau a gestiona conflictele din interiorul grupului și

(iii) a asigura respectarea politicilor stabilite pentru întregul grup de societatea financiară holding-mamă sau de societatea financiară holding mixtă-mamă;

(b) organizarea structurală a grupului din care face parte societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă nu obstrucționează și nu împiedică în alt fel supravegherea efectivă a instituțiilor care sunt filiale sau a instituțiilor-mamă ale acesteia în ceea ce privește obligațiile individuale, consolidate și, acolo unde este cazul, subconsolidate care li se aplică. Evaluarea respectivului criteriu ține seama, în special, de:

(i) poziția societății financiare holding sau a societății financiare holding mixte într-un grup cu mai multe niveluri;

(ii) structura acționariatului și

(iii) rolul societății financiare holding sau al societății financiare holding mixte în cadrul grupului;

(c) sunt respectate criteriile prevăzute la articolul 14 și cerințele stabilite la articolul 121.

(4) Aprobarea societății financiare holding sau a societății financiare holding mixte în temeiul prezentului articol nu este necesară în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) activitatea principală a societății financiare holding este aceea de a achiziționa participații în filiale sau, în cazul unei societăți financiare holding mixte, activitatea sa principală în raport cu instituțiile sau cu instituțiile financiare este aceea de a achiziționa participații în filiale;

(b) societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă nu a fost desemnată ca entitate de rezoluție în niciunul dintre grupurile de rezoluție din cadrul grupului în conformitate cu strategia de rezoluție stabilită de autoritatea de rezoluție relevantă în temeiul Directivei 2014/59/UE;

(c) o instituție de credit filială este desemnată ca fiind responsabilă cu asigurarea respectării de către grup a cerințelor prudențiale pe bază consolidată și acesteia i se pun la dispoziție toate mijloacele necesare și autoritatea legală pentru a îndeplini obligațiile respective în mod eficace;

(d) societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă nu este angajată în luarea unor decizii de management, operaționale sau financiare care afectează grupul sau filialele acestuia care sunt instituții sau instituții financiare;

(e) nu există niciun impediment în calea supravegherii efective a grupului pe bază consolidată.

Societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte exceptate de la aprobare în conformitate cu prezentul alineat nu sunt excluse din perimetrul de consolidare astfel cum este stabilit în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(5) Supraveghetorul consolidant monitorizează în permanență respectarea condițiilor menționate la alineatul (3) sau, după caz, alineatul (4). Societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte furnizează supraveghetorului consolidant informațiile necesare pentru a monitoriza permanent organizarea structurală a grupului și respectarea condițiilor menționate la alineatul (3) sau, după caz, alineatul (4). Supraveghetorul consolidant împărtășește aceste informații autorității competente din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă.

(6) În cazul în care supraveghetorul consolidant a hotărât că nu sunt sau nu mai sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (3), societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă este supusă măsurilor de supraveghere adecvate pentru asigurarea sau restabilirea, după caz, a continuității și integrității supravegherii consolidate și pentru asigurarea respectării cerințelor prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază consolidată. În cazul unei societăți financiare holding mixte, măsurile de supraveghere țin seama, în special, de efectele asupra conglomeratului financiar.

Măsurile de supraveghere menționate la primul paragraf pot include:

(a) suspendarea exercitării dreptului de vot aferent acțiunilor instituțiilor care sunt filiale deținute de societatea financiară holding sau de societatea financiară holding mixtă;

(b) stabilirea de interdicții sau sancțiuni împotriva societății financiare holding, a societății financiare holding mixte sau a membrilor organului de conducere și a administratorilor, sub rezerva articolelor 65-72;

(c) adresarea de instrucțiuni sau de directive societății financiare holding sau societății financiare holding mixte de a transfera acționarilor săi participațiile la instituțiile sale filiale;

(d) desemnarea temporară a altei societăți financiare holding, societăți financiare holding mixte sau instituții din cadrul grupului drept responsabilă pentru asigurarea respectării cerințelor prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază consolidată;

(e) restricționarea sau interzicerea distribuirilor sau a plăților sub formă de dobânzi către acționari;

(f) obligarea societăților financiare holding sau a societăților financiare holding mixte să cesioneze sau să-și reducă participațiile în instituții sau în alte entități din sectorul financiar;

(g) obligarea societăților financiare holding sau a societăților financiare holding mixte să transmită un plan privind revenirea, fără întârzieri, la conformitate.

(7) În cazul în care supraveghetorul consolidant hotărăște că nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (4), societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol.

(8) În scopul luării deciziilor cu privire la aprobarea și exceptarea de la aprobare menționate la alineatul (3) și, respectiv, (4), precum și la măsurile de supraveghere menționate la alineatele (6) și (7), în situațiile în care supraveghetorul consolidant este diferit de autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă, cele două autorități colaborează în deplină consultare. Supraveghetorul consolidant pregătește o evaluare a aspectelor menționate la alineatele (3), (4), (6) și (7), după caz, și înaintează respectiva evaluare autorității competente din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. Cele două autorități fac tot ce este posibil în limita competențelor lor pentru a ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la data primirii evaluării respective.

Decizia comună este documentată și justificată în mod corespunzător. Supraveghetorul consolidant comunică decizia comună societății financiare holding sau societății financiare holding mixte.

În cazul unui dezacord, supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă se abține de la adoptarea unei decizii și sesizează ABE cu privire la respectiva chestiune în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ABE ia decizia în termen de o lună de la primirea sesizării de către ABE. Autoritățile competente în cauză adoptă o decizie comună în conformitate cu decizia ABE. ABE nu poate fi sesizată după expirarea perioadei de două luni sau după ce s-a luat o decizie comună.

(9) În cazul societăților financiare holding mixte pentru care supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding mixtă este diferit(ă) de coordonatorul stabilit în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2002/87/CE, acordul coordonatorului este obligatoriu în scopul deciziilor sau al deciziilor comune menționate la alineatele (3), (4), (6) și (7) din prezentul articol, după caz. În cazul în care este obligatoriu acordul coordonatorului, dezacordurile sunt soluționate de autoritatea europeană de supraveghere relevantă, și anume ABE sau Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) (EIOPA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului[**], care își adoptă decizia în termen de o lună de la primirea sesizării. Orice decizie adoptată în conformitate cu prezentul alineat nu aduce atingere obligațiilor în temeiul Directivei 2002/87/CE sau al Directivei 2009/138/CE.

(10) În cazul în care unei societăți financiare holding sau unei societăți financiare holding mixte i se refuză aprobarea în temeiul prezentului articol, supraveghetorul consolidant notifică solicitantului decizia respectivă și motivele acesteia în termen de patru luni de la primirea solicitării sau, în cazul în care solicitarea este incompletă, în termen de patru luni de la primirea tuturor informațiilor necesare pentru adoptarea deciziei.

În orice caz, termenul în care se ia o decizie de acordare sau de refuz al aprobării nu depășește șase luni de la primirea cererii. Refuzul poate fi însoțit, dacă este necesar, de oricare dintre măsurile menționate la alineatul (6).

Articolul 21b
Întreprinderea-mamă din UE intermediară

(1) Două sau mai multe instituții din Uniune care fac parte din același grup dintr-o țară terță au o singură întreprindere-mamă din UE intermediară stabilită în Uniune.

(2) Autoritățile competente le pot permite instituțiilor menționate la alineatul (1) să aibă două întreprinderi-mamă din UE intermediare în cazul în care decid că stabilirea unei singure întreprinderi-mamă din UE intermediară:

(a) ar fi incompatibilă cu cerința obligatorie de separare a activităților, impusă prin normele sau de autoritățile de supraveghere ale țării terțe în care își are sediul central întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang din grupul dintr-o țară terță; sau

(b) ar face mai puțin eficiente posibilitățile de soluționare decât atunci când există două întreprinderi-mamă din UE intermediare în conformitate cu o evaluare efectuată de autoritatea de rezoluție competentă a întreprinderii-mamă din UE intermediare.

(3) O întreprindere-mamă din UE intermediară este o instituție de credit autorizată în conformitate cu articolul 8 ori o societate financiară holding sau societate financiară holding mixtă, căreia i s-a acordat aprobare în conformitate cu articolul 21a.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, în cazul în care niciuna dintre instituțiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol nu este o instituție de credit sau în cazul în care o a doua întreprindere-mamă din UE intermediară trebuie să fie înființată în legătură cu activitățile de investiții pentru a respecta o cerință obligatorie astfel cum se prevede la alineatul (2) din prezentul articol, întreprinderea-mamă din UE intermediară sau a doua întreprindere-mamă din UE intermediară poate fi o firmă de investiții autorizată în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE și aflată sub incidența Directivei 2014/59/UE.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică atunci când valoarea totală a activelor din Uniune ale grupului dintr-o țară terță este mai mică de 40 de miliarde EUR.

(5) În sensul prezentului articol, valoarea totală a activelor din Uniune ale grupului dintr-o țară terță este suma următoarelor:

(a) valoarea totală a activelor ale fiecărei instituții din Uniune din cadrul grupului dintr-o țară terță, astfel cum rezultă din bilanțul său consolidat sau, în cazul în care bilanțul instituției nu este consolidat, din bilanțul său individual; și

(b) valoarea totală a activelor ale fiecărei sucursale a grupului din țara terță, autorizată în Uniune în conformitate cu prezenta directivă, cu Directiva 2014/65/UE sau cu Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului**.

(6) Autoritățile competente notifică ABE următoarele informații cu privire la fiecare grup dintr-o țară terță care își desfășoară activitatea în jurisdicția lor:

(a) numele și valoarea totală a activelor ale instituțiilor supravegheate care aparțin unui grup dintr-o țară terță;

(b) numele și valoarea totală a activelor corespunzătoare sucursalelor autorizate în statul membru respectiv în conformitate cu prezenta directivă, cu Directiva 2014/65/UE sau cu Regulamentul (UE) nr. 600/2014 și tipurile de activități pe care sunt autorizate să le desfășoare;

(c) numele și forma, astfel cum este menționată la alineatul (3), ale oricărei întreprinderi-mamă din UE intermediare înființate în statul membru respectiv și numele grupului dintr-o țară terță din care face parte.

(7) ABE publică pe site-ul său o listă a tuturor grupurilor din țări terțe care își desfășoară activitatea în Uniune, incluzând și întreprinderea sau întreprinderile-mamă din UE intermediare ale acestora, după caz.

Autoritățile competente se asigură că fiecare instituție aflată sub jurisdicția lor care face parte dintr-un grup dintr-o țară terță îndeplinește una dintre următoarele condiții:

(a) are o întreprindere-mamă din UE intermediară;

(b) este o întreprindere-mamă din UE intermediară;

(c) este singura instituție în Uniune din grupul dintr-o țară terță sau

(d) face parte dintr-un grup dintr-o țară terță a cărui valoare totală a activelor în Uniune este mai mică de 40 de miliarde EUR.

(8) Prin derogare de la alineatul (1), grupurile din țările terțe care își desfășoară activitatea prin intermediul mai multor instituții din Uniune și care au o valoare totală a activelor mai mare de 40 de miliarde EUR la ... [data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare] au o întreprindere-mamă din UE intermediară sau, în cazul în care se aplică alineatul (2), două întreprinderi-mamă din UE intermediare până la ... [trei ani de la data aplicării prezentei directive de modificare].

(9) Până la ... [șase ani de la data aplicării prezentei directive de modificare], Comisia, după consultarea ABE, revizuiește cerințele impuse instituțiilor de prezentul articol și prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul respectiv evaluează cel puțin:

(a) dacă cerințele prevăzute la prezentul articol sunt funcționale, necesare și proporționale și dacă alte măsuri ar fi mai adecvate;

(b) dacă cerințele impuse instituțiilor de prezentul articol ar trebui revizuite pentru a reflecta cele mai bune practici de la nivel internațional.

(10) Până la ... [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE prezintă un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la tratamentul aplicat sucursalelor din țări terțe în conformitate cu dreptul intern din statele membre. Raportul respectiv evaluează cel puțin:

(a) dacă și în ce măsură practicile de supraveghere din dreptul intern referitoare la sucursalele din țări terțe diferă între statele membre;

(b) dacă un tratament diferit al sucursalelor din țări terțe în dreptul intern ar putea avea ca rezultat arbitrajul de reglementare;

(c) dacă continuarea armonizării regimurilor naționale pentru sucursalele din țări terțe ar fi necesară și adecvată, în special în ceea ce privește sucursalele importante din țări terțe.

Dacă este cazul, Comisia transmite o propunere legislativă Parlamentului European și Consiliului, pe baza recomandărilor făcute de ABE.

---

* Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

** Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 173, 12.6.2014, p. 84).”;

10. La articolul 23 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) reputația, cunoștințele, aptitudinile și experiența, astfel cum sunt menționate la articolul 91 alineatul (1), ale oricărui membru al organului de conducere care va conduce activitatea instituției de credit ca urmare a proiectului de achiziție;”;

11. Articolul 47 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Un stat membru impune sucursalelor instituțiilor de credit care au sediul central într-o țară terță să raporteze cel puțin o dată pe an autorităților competente următoarele informații:

(a) activele totale corespunzătoare activităților sucursalei autorizate în statul membru respectiv;

(b) informațiile privind activele lichide disponibile pentru sucursală, în special disponibilitatea activelor lichide în monede ale statelor membre;

(c) fondurile proprii de care dispune sucursala;

(d) modalitățile de protecție a depozitelor puse la dispoziția deponenților sucursalei;

(e) mecanismele în materie de administrare a riscurilor;

(f) cadrul de administrare, inclusiv persoanele care dețin funcții-cheie pentru activitățile sucursalei;

(g) planurile de redresare care privesc sucursala; și

(h) orice altă informație pe care autoritatea competentă o consideră necesară pentru facilitarea monitorizării cuprinzătoare a activităților sucursalei.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente notifică ABE următoarele:

(a) toate autorizațiile pentru sucursale acordate instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță și orice modificare ulterioară a acestor autorizații;

(b) activele și pasivele totale ale sucursalelor autorizate ale instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță, astfel cum sunt raportate periodic;

(c) numele grupului dintr-o țară terță căruia îi aparține o sucursală autorizată.

ABE publică pe site-ul său o listă a tuturor sucursalelor din țări terțe autorizate să își desfășoare activitatea în Uniune, indicând statul membru în care sunt autorizate să opereze.”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(2a) Autoritățile competente care supraveghează sucursale ale instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță și autoritățile competente ale instituțiilor care fac parte din același grup dintr-o țară terță cooperează strâns pentru a se asigura că toate activitățile din Uniune ale respectivului grup din țara terță sunt supuse unei supravegheri cuprinzătoare, pentru a împiedica eludarea cerințelor aplicabile grupurilor din țări terțe în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și pentru a preveni orice impact negativ asupra stabilității financiare a Uniunii.

ABE facilitează cooperarea între autoritățile competente în sensul primului paragraf din prezentul alineat, inclusiv atunci când verifică dacă este respectat pragul menționat la articolul 21b alineatul (4).”;

12. Articolul 56 se modifică după cum urmează:

(a) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) autoritățile responsabile cu supravegherea entităților obligate enumerate la articolul 2 alineatul (1) punctele 1 și 2 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului* pentru a asigura respectarea directivei respective, precum și unitățile de informații financiare;

---

* Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”;

(b) se adaugă următoarea literă:

„(h) autoritățile competente sau organismele responsabile cu aplicarea normelor privind separarea structurală în cadrul unui grup bancar.”;

13. La articolul 57 alineatul (1), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În pofida articolelor 53, 54 și 55, statele membre se asigură că poate avea loc un schimb de informații între autoritățile competente și autoritățile responsabile cu supravegherea:”;

14. Se introduce următorul articol:

„Articolul 58a

Transmiterea informațiilor către organisme internaționale

(1) În pofida articolului 53 alineatul (1) și a articolului 54, autoritățile competente pot, sub rezerva condițiilor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4) de la prezentul articol, să transmită sau să împărtășească anumite informații următoarelor instituții:

(a) Fondului Monetar Internațional și Băncii Mondiale, în scopul evaluărilor pentru Programul de evaluare a sectorului financiar;

(b) Băncii Reglementelor Internaționale, în scopul studiilor cantitative de impact;

(c) Consiliului pentru Stabilitate Financiară, în scopul funcției sale de supraveghere.

(2) Autoritățile competente nu pot împărtăși informații confidențiale decât în urma unei solicitări explicite din partea organismului relevant, în cazul în care sunt îndeplinite cel puțin condițiile următoare:

(a) solicitarea este pe deplin justificată prin prisma sarcinilor specifice efectuate de organismul solicitant în conformitate cu mandatul statutar al acestuia;

(b) solicitarea este suficient de precisă în ceea ce privește natura, sfera de cuprindere și formatul informațiilor solicitate, precum și mijloacele de publicare sau transmitere a acestora;

(c) informațiile solicitate sunt necesare strict pentru îndeplinirea sarcinilor specifice ale organismului solicitant și nu depășesc sarcinile statutare atribuite organismului solicitant;

(d) informațiile sunt transmise sau divulgate strict persoanelor direct implicate în efectuarea sarcinii respective;

(e) persoanele care au acces la informații sunt supuse unor cerințe privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1).

(3) În cazul în care solicitarea este efectuată de oricare dintre entitățile menționate la alineatul (1), autoritățile competente nu pot transmite decât informații agregate sau anonimizate și nu pot împărtăși alte informații decât la sediul autorității competente.

(4) În măsura în care publicarea informațiilor implică prelucrarea de date cu caracter personal, orice prelucrare de date cu caracter personal efectuată de organismul solicitant respectă cerințele prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului*.

---

* Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).”;

15. La articolul 63 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre prevăd că autoritățile competente pot solicita înlocuirea unei persoane menționate la primul paragraf în cazul în care aceasta încalcă obligațiile care îi revin în temeiul primului paragraf.”;

16. Articolul 64 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente sunt învestite cu toate competențele de supraveghere necesare pentru a interveni în activitatea instituțiilor, a societăților financiare holding și a societăților financiare holding mixte, în scopul exercitării funcției lor, inclusiv, în special, dreptul de a retrage o autorizație în conformitate cu articolul 18, competențele menționate la articolele 18, 102, 104 și 105, precum și competențele de a lua măsurile menționate la articolul 21a alineatul (6).”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Deciziile luate de autoritățile competente în cursul exercitării competențelor lor de supraveghere și a celor de sancționare precizează motivele pe care se bazează aceste decizii.”;

17. La articolul 66 alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(e) încălcarea articolului 21a prin nesolicitarea aprobării sau orice altă încălcare a cerințelor prevăzute la articolul respectiv.”

18. La articolul 67 alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(q) o instituție-mamă, o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă nu ia măsurile care pot fi solicitate pentru asigurarea conformității cu cerințele prudențiale prevăzute în partea a treia, a patra, a șasea sau a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau care se impun în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a) sau al articolului 105 din prezenta directivă pe bază consolidată sau subconsolidată.”;

19. Articolul 74 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 74*
Cadrul de administrare a activității și planuri de redresare și rezoluție

(1) Instituțiile dispun de un cadru solid de administrare a activității, care include o structură organizatorică clară cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și coerente, procese eficace de identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor la care sunt sau pot fi expuse, mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase, precum și politici și practici de remunerare care să promoveze și să fie în concordanță cu o administrare sănătoasă și eficace a riscurilor.

Politicile și practicile de remunerare menționate la primul paragraf sunt neutre din punctul de vedere al genului.

(2) Cadrul de administrare, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt cuprinzătoare și proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente modelului de afaceri și activităților instituției. Criteriile tehnice stabilite la articolele 76-95 sunt luate în considerare.

(3) ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la cadrul de administrare, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1) din prezentul articol, ținând seama de alineatul (2) din prezentul articol.

ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la politica de remunerare neutră din punctul de vedere al genului, adresate instituțiilor.

În termen de doi ani de la data publicării orientărilor menționate la al doilea paragraf, pe baza informațiilor colectate de autoritățile competente, ABE publică un raport privind aplicarea politicilor de remunerare neutre din punctul de vedere al genului de către instituții.”;

20. La articolul 75, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente colectează informațiile făcute publice în conformitate cu criteriile de publicare stabilite la articolul 450 alineatul (1) literele (g), (h), (i) și (k) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și informațiile furnizate de instituții cu privire la diferențele de remunerare între femei și bărbați și utilizează informațiile respective pentru a compara tendințele și practicile în materie de remunerare. Autoritățile competente furnizează ABE aceste informații.”;

21. Articolul 84 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 84*
Riscul de rată a dobânzii rezultat din activități din afara portofoliului de tranzacționare

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare sisteme interne, utilizează metodologia standardizată sau metodologia standardizată simplificată pentru a identifica, a evalua, a gestiona și a reduce riscurile care decurg din variațiile potențiale ale ratelor dobânzii care afectează atât valoarea economică a capitalului propriu, cât și veniturile nete din dobânzi aferente activităților din afara portofoliului de tranzacționare ale unei instituții.

(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare sisteme pentru a evalua și a monitoriza riscurile care decurg din variațiile potențiale ale marjelor de credit care afectează atât valoarea economică a capitalului propriu, cât și veniturile nete din dobânzi aferente activităților din afara portofoliului de tranzacționare ale unei instituții.

(3) O autoritate competentă poate impune unei instituții obligația de a utiliza metodologia standardizată menționată la alineatul (1) atunci când sistemele interne puse în aplicare de către acea instituție pentru a evalua riscurile menționate la respectivul alineat nu sunt satisfăcătoare.

(4) O autoritate competentă poate solicita unei instituții mici și de complexitate redusă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să utilizeze metodologia standardizată atunci când consideră că metodologia standardizată simplificată nu este adecvată pentru a capta riscul de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare ale instituției în cauză.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica, în sensul prezentului articol, o metodologie standardizată pe care instituțiile o pot utiliza în vederea evaluării riscurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol, inclusiv o metodologie standardizată simplificată pentru instituțiile mici și de complexitate redusă, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care să fie cel puțin la fel de conservatoare ca metodologia standardizată.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE emite orientări pentru a preciza criteriile pentru:

(a) evaluarea de către sistemul intern al unei instituții a riscurilor menționate la alineatul (1);

(b) identificarea, gestionarea și reducerea de către instituții a riscurilor menționate la alineatul (1);

(c) evaluarea și monitorizarea de către instituții a riscurilor menționate la alineatul (2);

(d) identificarea în rândul sistemelor interne puse în aplicare de către instituții în sensul alineatului (1) a acelora care nu sunt satisfăcătoare, astfel cum se menționează la alineatul (3).

ABE emite orientările respective până la ... [un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].”;

22. La articolul 85, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare politici și proceduri pentru evaluarea și gestionarea expunerilor la riscul operațional, inclusiv la riscul de model și la riscurile care rezultă din externalizare, precum și pentru acoperirea evenimentelor cu frecvență redusă, dar extrem de grave. Instituțiile stabilesc ce anume constituie risc operațional în sensul politicilor și procedurilor respective.”;

23. La articolul 88 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că datele privind împrumuturile acordate membrilor organului de conducere și părților lor afiliate sunt documentate în mod corespunzător și sunt puse la dispoziția autorităților competente la cerere.

În sensul prezentului articol, termenul «parte afiliată» înseamnă:

(a) soțul/soția, partenerul înregistrat în conformitate cu dreptul intern, copilul sau părintele unui membru al organului de conducere;

(b) o entitate comercială în care un membru al organului de conducere sau membrul său de familie în sens restrâns, astfel cum este menționat la litera (a), are o deținere calificată de 10 % sau mai mult din capital sau din drepturile de vot, sau în care respectivele persoane pot exercita o influență semnificativă, sau în care persoanele respective dețin poziții aferente conducerii superioare sau sunt membre ale organului de conducere.”;

24. La articolul 89 se adaugă următorul alineat:

„(6) Până la 1 ianuarie 2021, Comisia, după ce se consultă cu ABE, EIOPA și ESMA, analizează dacă informațiile menționate la literele (a)-(f) de la alineatul (1) sunt încă adecvate, ținând seama totodată de evaluările de impact anterioare, de acordurile internaționale și de evoluțiile legislative din Uniune, precum și dacă la alineatul (1) pot fi adăugate alte cereri de informații relevante.

Până la 30 iunie 2021, pe baza consultărilor cu ABE, EIOPA și ESMA, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind analiza menționată la prezentul alineat, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.”;

25. Articolul 91 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte, au responsabilitatea principală de a se asigura că membrii organului de conducere au în orice moment o reputație suficient de bună și posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru a-și exercita atribuțiile. Membrii organului de conducere îndeplinesc în special cerințele de la alineatele (2)-(8).

În cazul în care membrii organului de conducere nu îndeplinesc cerințele prevăzute la prezentul alineat, autoritățile competente au competența de a dispune înlocuirea unor astfel de membri din organul de conducere. Autoritățile competente verifică în special dacă sunt îndeplinite în continuare cerințele prevăzute la prezentul alineat, în cazul în care au motive întemeiate să suspecteze că are loc sau a avut loc o tentativă sau o activitate de spălare de bani sau de finanțare a terorismului sau că există un risc crescut în acest sens în legătură cu instituția în cauză.”;

(b) alineatele (7) și (8) se înlocuiesc cu următorul text:

„(7) Organul de conducere posedă la nivel colectiv cunoștințe, competențe și experiență adecvate pentru a putea înțelege activitățile instituției, inclusiv principalele riscuri. Întreaga componență a organului de conducere reflectă o gamă suficient de largă de domenii de experiență.

(8) Fiecare membru al organului de conducere acționează cu onestitate, integritate și pe baza unei gândiri independente pentru a evalua și contesta în mod eficace deciziile conducerii superioare atunci când este necesar și pentru a supraveghea și monitoriza în mod eficace procesul de luare a deciziilor. Calitatea de membru al unei societăți sau entități afiliate nu constituie în sine un obstacol în a acționa pe baza unei gândiri independente.”;

(c) la alineatul (12) se adaugă următoarea literă:

„(f) aplicarea consecventă a competenței menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.”;

26. Articolul 92 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se elimină;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că, la stabilirea și aplicarea politicilor privind remunerația totală, inclusiv salariile și beneficiile discreționare de tipul pensiilor, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției, instituțiile respectă următoarele cerințe într-un mod adecvat în raport cu dimensiunea și organizarea lor internă, precum și cu natura, amploarea și complexitatea activităților lor:”;

(ii) se introduce următoarea literă:

„(aa) politica de remunerare este o politică de remunerare neutră din punctul de vedere al genului.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(3) În sensul alineatului (2), categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției includ cel puțin:

(a) toți membrii organului de conducere și ai conducerii superioare;

(b) membrii personalului cu responsabilități de conducere asupra funcțiilor de control sau a unităților operaționale importante ale instituției;

(c) membrii personalului îndreptățiți la remunerații semnificative în exercițiul financiar precedent, cu condiția ca următoarele condiții să fie îndeplinite:

(i) remunerația membrului personalului este egală sau mai mare de 500 000 EUR și este egală sau mai mare decât remunerația medie acordată membrilor organului de conducere și ai conducerii superioare menționați la litera (a);

(ii) membrul personalului își desfășoară activitatea profesională într-o unitate operațională importantă, iar activitatea are, prin natura sa, un impact semnificativ asupra profilului de risc al unității operaționale în cauză.”;

27. Articolul 94 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) acțiuni sau, în funcție de forma juridică a instituției în cauză, participații echivalente; sau instrumente legate de acțiuni ori, în funcție de forma juridică a instituției în cauză, instrumente echivalente, altele decât cele în numerar;”;

(ii) litera (m) se înlocuiește cu următorul text:

„(m) o parte substanțială, și în orice caz de cel puțin 40 %, din componenta de remunerație variabilă este reportată pentru o perioadă de cel puțin patru până la cinci ani și este în concordanță cu natura activității, riscurile aferente acesteia și activitățile membrului personalului în cauză. Pentru membrii organului de conducere și ai conducerii superioare a instituțiilor care sunt semnificative din punctul de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, amplorii și complexității activităților lor, perioada de amânare nu ar trebui să fie mai mică de cinci ani.

Remunerația datorată în cadrul unor acorduri de reportare nu se dobândește mai rapid decât pe o bază proporțională. Dacă valoarea unei componente a remunerației variabile este deosebit de mare, cel puțin 60 % din sumă este reportată. Durata perioadei de reportare este stabilită în conformitate cu ciclul de afaceri, natura activității, riscurile acesteia și activitățile membrului personalului în cauză;”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru specificarea claselor de instrumente care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (l) punctul (ii).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 martie 2014.

În scopul identificării membrilor personalului ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituției astfel cum se menționează la articolul 92 alineatul (3), ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care stabilesc criteriile de definire a următoarelor elemente:

(a) responsabilități de conducere și funcții de control;

(b) unitate operațională importantă și impact semnificativ asupra profilului de risc al unității operaționale în cauză; și

(c) alte categorii de personal, care nu sunt menționate în mod expres la articolul 92 alineatul (3), ale căror activități profesionale exercită asupra profilului de risc al instituției un impact la fel de semnificativ ca cel al categoriilor de personal menționate la articolul 92 alineatul (3).

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(3) Prin derogare de la alineatul (1), cerințele enunțate la alineatul (1) literele (l) și (m) și la alineatul (1) litera (o) al doilea paragraf din respectivul alineat nu se aplică:

(a) unei instituții care nu este o instituție mare, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 146 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și ale cărei active au în medie și pe bază individuală, în conformitate cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o valoare egală cu cel mult 5 miliarde EUR în perioada de patru ani imediat anterioară exercițiului financiar curent;

(b) unui membru al personalului a cărui remunerație variabilă anuală nu depășește 50 000 EUR și nu reprezintă mai mult de o treime din remunerația anuală totală a respectivului membru al personalului.

(4) Prin derogare de la alineatul (3) litera (a), un stat membru poate reduce sau majora pragul indicat la litera respectivă, cu condiția ca:

(a) instituția în legătură cu care statul membru utilizează această dispoziție să nu fie o instituție mare, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 146 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și, în cazul în care pragul este majorat:

(i) instituția să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 literele (c), (d) și (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

(ii) pragul să nu depășească 15 miliarde EUR;

(b) modificarea pragului în conformitate cu prezentul alineat să fie adecvată, luându-se în considerare natura instituției, amploarea și complexitatea activităților sale, organizarea sa internă sau, dacă este cazul, caracteristicile grupului din care face parte.

(5) Prin derogare de la alineatul (3) litera (b), un stat membru poate decide că membrii personalului care au dreptul la o remunerație variabilă anuală situată sub pragul și sub ponderea menționate la litera respectivă nu fac obiectul exceptării prevăzute la aceasta din cauza specificităților pieței naționale în ceea ce privește practicile de remunerare sau din cauza naturii responsabilităților și a profilului postului respectivilor membri ai personalului.

(6) Până la data de ... [patru ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], Comisia, în strânsă cooperare cu ABE, analizează aplicarea alineatelor (3)-(5) și întocmește un raport în acest sens, pe care îl prezintă Parlamentului European și Consiliului, împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul.

(7) ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să faciliteze punerea în aplicare a alineatelor (3), (4) și (5) și să asigure aplicarea coerentă a acestora.”;

28. Articolul 97 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se elimină;

(b) la alineatul (4), se adaugă următorul paragraf:

„La efectuarea analizei și a evaluării menționate la alineatul (1) din prezentul articol, autoritățile competente aplică principiul proporționalității în conformitate cu criteriile publicate în temeiul articolului 143 alineatul (1) litera (c).”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(4a) Autoritățile competente pot ajusta metodologiile de aplicare a analizei și a evaluării menționate la alineatul (1) din prezentul articol pentru a lua în considerare instituții cu profiluri de risc similare, cum ar fi modele de afaceri similare sau o situare geografică similară a expunerilor. Astfel de metodologii ajustate pot include valori de referință axate pe risc și indicatori cantitativi, permit luarea în considerare în mod corespunzător a riscurilor specifice la care poate fi expusă fiecare instituție în parte și nu aduc atingere caracterului specific instituției al măsurilor impuse în conformitate cu articolul 104.

În cazul în care folosesc metodologii ajustate în temeiul prezentului alineat, autoritățile competente notifică ABE. ABE monitorizează practicile de supraveghere și emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să specifice modul în care sunt evaluate profilurile de risc similare în sensul prezentului alineat și să asigure aplicarea coerentă și proporțională a metodologiilor în Uniune care sunt adaptate pentru instituții similare.”;

(d) se adaugă următorul alineat:

„(6) În cazul în care o analiză, în special evaluarea cadrului de administrare, a modelului de afaceri sau a activităților unei instituții, oferă autorităților competente motive întemeiate pentru a suspecta că, în legătură cu instituția respectivă, are loc sau a avut loc o tentativă sau o activitate de spălare de bani sau de finanțare a terorismului sau că există un risc crescut în acest sens, autoritatea competentă informează imediat atât ABE, cât și autoritatea sau organismul care supraveghează instituția în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 și care are competența de a asigura respectarea acestei directive. În situația unui eventual risc crescut de spălare a banilor sau finanțare a terorismului, autoritatea competentă și autoritatea sau organismul care supraveghează instituția în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 și care are competența de a asigura respectarea acestei directive cooperează și transmit imediat ABE evaluarea lor comună. Autoritatea competentă ia, după caz, măsuri în conformitate cu prezenta directivă.”;

29. Articolul 98 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (j) se elimină;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ expunerea instituțiilor la riscul de rată a dobânzii care decurge din activitățile lor din afara portofoliului de tranzacționare.

Competențele de supraveghere se exercită cel puțin în următoarele cazuri:

(a) dacă valoarea economică a capitalului propriu al unei instituții, astfel cum este menționată la articolul 84 alineatul (1), scade cu mai mult de 15 % din fondurile sale proprii de nivel 1 ca urmare a unei variații bruște și neașteptate a ratelor dobânzii astfel cum se prevede în oricare dintre cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere aplicate ratelor dobânzii;

(b) dacă veniturile nete din dobânzi ale unei instituții, astfel cum sunt menționate la articolul 84 alineatul (1), suferă o scădere semnificativă ca urmare a unei variații bruște și neașteptate a ratelor dobânzii, astfel cum este prevăzută în oricare dintre cele două scenarii de șoc în materie de supraveghere aplicate ratelor dobânzii.

În pofida celui de al doilea paragraf, autoritățile competente nu sunt obligate să exercite competențe de supraveghere în cazul în care consideră, pe baza analizei și a evaluării menționate la prezentul alineat, că gestionarea de către instituție a riscului de rată a dobânzii care rezultă din activități din afara portofoliului de tranzacționare este adecvată și că instituția nu este expusă în mod excesiv la riscul de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare.

În sensul prezentului alineat, termenul «competențe de supraveghere» înseamnă competențele menționate la articolul 104 alineatul (1), sau competența de a specifica ipoteze în materie de modelare și de parametri, altele decât cele identificate de ABE în temeiul literei (b) de la alineatul (5a) din prezentul articol care trebuie reflectate de instituții în calculul valorii economice a capitalului propriu în temeiul articolului 84 alineatul (1).”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(5a) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza, în sensul alineatului (5):

(a) cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere, astfel cum sunt menționate la alineatul (5) al doilea paragraf litera (a), și cele două scenarii de șoc în materie de supraveghere, astfel cum sunt menționate la alineatul (5) al doilea paragraf litera (b), care trebuie aplicate ratelor dobânzii pentru fiecare monedă;

(b) din perspectiva standardelor prudențiale convenite la nivel internațional, ipotezele comune în materie de modelare și de parametri, cu excepția ipotezelor comportamentale, de care instituțiile țin seama în calculul valorii economice a capitalului propriu, astfel cum se menționează la alineatul (5) al doilea paragraf litera (a), care se limitează la:

(i) tratamentul capitalurilor proprii ale instituției;

(ii) includerea, compoziția și actualizarea fluxurilor de numerar sensibile la ratele dobânzii care rezultă din activele, pasivele și elementele extrabilanțiere ale instituției, inclusiv tratamentul marjelor comerciale și al altor componente de marjă;

(iii) utilizarea modelelor bilanțiere dinamice sau statice și tratamentul în consecință al pozițiilor amortizate și care se apropie de scadență;

(c) din perspectiva standardelor convenite la nivel internațional, ipotezele comune în materie de modelare și de parametri, cu excepția ipotezelor comportamentale, de care instituțiile țin seama în calculul veniturilor nete din dobânzi, astfel cum se menționează la alineatul (5) al doilea paragraf litera (b), care se limitează la:

(i) includerea și compoziția fluxurilor de numerar sensibile la ratele dobânzii care rezultă din activele, pasivele și elementele extrabilanțiere ale instituției, inclusiv tratamentul marjelor comerciale și al altor componente de marjă;

(ii) utilizarea modelelor bilanțiere dinamice sau statice și tratamentul în consecință al pozițiilor amortizate și care se apropie de scadență;

(iii) perioada pe parcursul căreia se măsoară viitoarele venituri nete din dobânzi;

(d) ce anume constituie o «scădere semnificativă», astfel cum se menționează la alineatul (5) al doilea paragraf litera (b).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(d) se adaugă următorul alineat:

„(8) ABE evaluează eventuala includere a riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță (riscuri ESG) în analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente.

În sensul primului paragraf, evaluarea ABE cuprinde cel puțin elementele următoare:

(a) formularea unei definiții uniforme a riscurilor ESG, inclusiv a riscurilor fizice și a celor de tranziție; acestea din urmă cuprind riscurile legate de deprecierea activelor ca urmare a unor modificări cu caracter normativ;

(b) elaborarea unor criterii calitative și cantitative adecvate pentru evaluarea impactului riscurilor ESG asupra stabilității financiare a instituțiilor pe termen scurt, mediu și lung; astfel de criterii includ procese pentru simulările de criză și analize ale scenariilor pentru a evalua impactul riscurilor ESG în cadrul unor scenarii cu grade diferite de gravitate;

(c) dispozițiile, procedurile, mecanismele și strategiile care urmează să fie puse în aplicare de către instituții pentru a identifica, evalua și gestiona riscurile ESG;

(d) metodele și instrumentele de analiză destinate evaluării impactului riscurilor ESG asupra creditării și a activităților de intermediere financiară ale instituțiilor.

ABE transmite Comisiei, Parlamentului European și Consiliului un raport cuprinzând constatările sale până la … [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Pe baza rezultatelor raportului său, ABE poate, dacă este cazul, să emită orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la integrarea uniformă a riscurilor ESG în procesul de supraveghere și evaluare realizat de autoritățile competente.”

30. La articolul 99 alineatul (2), litera (b) se elimină.

31. Articolul 103 se elimină;

32. Articolul 104 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În sensul articolului 97, al articolului 98 alineatele (4) și (5), al articolului 101 alineatul (4) și al articolului 102 din prezenta directivă și al aplicării Regulamentului (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente au cel puțin următoarele competențe:

(a) de a cere instituțiilor să dețină fonduri proprii suplimentare, pe lângă cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în condițiile stabilite la articolul 104a din prezenta directivă;

(b) de a cere consolidarea cadrului de administrare, a proceselor, a mecanismelor și a strategiilor puse în aplicare în conformitate cu articolele 73 și 74;

(c) de a cere instituțiilor să prezinte un plan pentru restabilirea conformității cu cerințele de supraveghere prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și să stabilească un termen-limită pentru punerea în aplicare a acestuia, inclusiv îmbunătățiri ale planului respectiv în ceea ce privește domeniul de aplicare și termenul-limită;

(d) de a cere instituțiilor să aplice o anumită politică de constituire de provizioane sau un anumit tratament al activelor în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii;

(e) de a restrânge sau a limita activitățile, operațiunile sau rețeaua instituțiilor ori de a solicita cesiunea activităților care prezintă riscuri excesive pentru soliditatea unei instituții;

(f) de a cere diminuarea riscului inerent activităților, produselor și sistemelor instituțiilor, inclusiv al activităților externalizate;

(g) de a cere instituțiilor limitarea remunerației variabile la un procent din veniturile nete atunci când nivelul acesteia nu este în concordanță cu menținerea unei baze de capital solide;

(h) de a cere instituțiilor utilizarea profiturilor lor nete pentru a-și consolida fondurile proprii;

(i) de a restricționa sau a interzice distribuirile sau plățile sub formă de dobânzi de către o instituție către acționari, asociați sau deținători de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, atunci când interdicția nu constituie un eveniment de nerambursare pentru instituție;

(j) de a impune cerințe de raportare suplimentare sau o frecvență mai mare a raportării, inclusiv raportări privind fondurile proprii, lichiditatea și efectul de levier;

(k) de a impune cerințe de lichiditate specifice, inclusiv restricții cu privire la neconcordanța de scadențe dintre active și pasive;

(l) de a cere să se facă publice unele informații suplimentare.

(2) În sensul alineatului (1) litera (j), autoritățile competente pot impune instituțiilor cerințe de raportare suplimentare sau o frecvență mai mare a raportării numai dacă cerința în cauză este adecvată și proporțională în raport cu scopul în care sunt solicitate informațiile, iar informațiile solicitate nu sunt redundante.

În sensul articolelor 97-102, se consideră că orice informație suplimentară care poate fi solicitată din partea instituțiilor este redundantă în cazul în care aceeași informație sau o informație care este în mare măsură aceeași a fost deja raportată în alt mod autorității competente ori poate fi produsă de autoritatea competentă.

Autoritatea competentă nu solicită unei instituții să raporteze informații suplimentare în cazul în care a primit anterior informațiile respective într-un alt format sau la un alt nivel de granularitate și când respectivul format sau nivel de granularitate diferit nu împiedică autoritatea competentă să producă informații de aceeași calitate și fiabilitate precum cele produse pe baza informațiilor suplimentare care ar fi raportate în alt mod.”;

(b) alineatul (3) se elimină;

33. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 104a*

Cerința de fonduri proprii suplimentare

(1) Autoritățile competente impun cerința de fonduri proprii suplimentare menționată la articolul 104 alineatul (1) litera (a) în cazul în care, pe baza analizelor efectuate în conformitate cu articolele 97 și 101, acestea stabilesc că instituția respectivă se află în una dintre următoarele situații:

(a) instituția este expusă la riscuri sau la elemente de risc care fie nu sunt acoperite, fie nu sunt acoperite în mod suficient, astfel cum se specifică la alineatul (2) din prezentul articol, de cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului*;

(b) instituția nu îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 73 și 74 din prezenta directivă sau la articolul 393 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și este puțin probabil ca alte măsuri de supraveghere să fie suficiente pentru a garanta că respectivele cerințe pot fi îndeplinite într-un termen adecvat;

(c) reevaluările menționate la articolul 98 alineatul (4) sunt considerate insuficiente pentru a permite instituției să își vândă sau să își acopere pozițiile într-un termen scurt fără a suporta pierderi semnificative în condiții normale de piață;

(d) din evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 101 alineatul (4) reiese că nerespectarea cerințelor prevăzute pentru aplicarea abordării permise va duce probabil la cerințe de fonduri proprii neadecvate;

(e) instituția nu reușește în mod repetat să stabilească sau să mențină un nivel adecvat de fonduri proprii suplimentare pentru a se conforma orientărilor comunicate în conformitate cu articolul 104b alineatul (3);

(f) alte situații specifice instituției, despre care autoritatea competentă consideră că ridică probleme semnificative în materie de supraveghere.

Autoritățile competente impun cerința de fonduri proprii suplimentare menționată la articolul 104 alineatul (1) litera (a) numai pentru acoperirea riscurilor la care sunt expuse instituțiile individuale ca urmare a activităților lor, inclusiv a celor care reflectă impactul anumitor evoluții economice sau ale pieței asupra profilului de risc al unei instituții individuale.

(2) În sensul prezentului articol alineatul (1) litera (a), riscurile sau elementele de risc sunt considerate a nu fi acoperite deloc sau a nu fi acoperite suficient de cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 numai atunci când cuantumurile, tipurile și distribuirea capitalului considerate adecvate de către autoritatea competentă, luând în considerare procesul de supraveghere a evaluării efectuate de instituții în conformitate cu articolul 73 primul paragraf din prezenta directivă, sunt mai mari decât cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402.

În sensul primului paragraf, autoritățile competente evaluează, ținând seama de profilul de risc al fiecărei instituții în parte, riscurile la care este expusă instituția, inclusiv:

(a) riscurile specifice instituției sau elementele unor astfel de riscuri care sunt excluse în mod explicit din cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 sau care nu sunt abordate în mod explicit în cadrul cerințelor menționate;

(b) riscurile specifice instituției sau elementele unor astfel de riscuri care ar putea să fie subestimate în pofida respectării cerințelor aplicabile prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402.

În măsura în care fac obiectul unor dispoziții tranzitorii sau al unor clauze de păstrare a drepturilor obținute prevăzute în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, riscurile sau elementele de risc nu sunt considerate riscuri sau elemente de risc care ar putea să fie subestimate în pofida respectării cerințelor aplicabile prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402.

În sensul primului paragraf, capitalul considerat adecvat acoperă toate riscurile sau elementele de risc identificate ca semnificative în temeiul evaluării prevăzute la al doilea paragraf de la prezentul alineat, care nu sunt acoperite deloc sau nu sunt acoperite suficient de cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402.

Riscul de rată a dobânzii care decurge din pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare poate fi considerat a fi semnificativ cel puțin în cazurile prevăzute la articolul 98 alineatul (5), cu excepția cazului în care autoritățile competente ajung, efectuând analiza și evaluarea, la concluzia că gestionarea de către instituție a riscului de rată a dobânzii la care este expusă ca urmare a unor activități din afara portofoliului de tranzacționare este adecvată și că instituția nu este expusă în mod excesiv la riscul de rată a dobânzii ca urmare a unor activități din afara portofoliului de tranzacționare.

(3) În cazul în care sunt necesare fonduri proprii suplimentare pentru abordarea altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, care nu sunt acoperite suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente stabilesc nivelul fondurilor proprii suplimentare necesare în temeiul prezentului articol alineatul (1) litera (a) ca diferență între capitalul considerat adecvat în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol și cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia și a patra din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402.

În cazul în care sunt necesare fonduri proprii suplimentare pentru abordarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente stabilesc nivelul fondurilor proprii suplimentare necesare în temeiul prezentului articol alineatul (1) litera (a) ca diferență între capitalul considerat adecvat în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol și cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(4) Instituția îndeplinește cerința de fonduri proprii suplimentare impusă de autoritatea competentă în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a) cu fonduri proprii care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) cel puțin trei sferturi din cerința de fonduri proprii suplimentare sunt îndeplinite cu fonduri proprii de nivel 1;

(b) cel puțin trei sferturi din fondurile proprii de nivel 1 menționate la litera (a) sunt constituite din fonduri proprii de nivel 1 de bază.

Prin derogare de la primul paragraf, autoritatea competentă poate solicita instituției să își îndeplinească cerința de fonduri proprii suplimentare cu un procent mai ridicat de fonduri proprii de nivel 1 sau de fonduri proprii de nivel 1 de bază, atunci când este necesar și având în vedere circumstanțele specifice ale instituției.

Fondurile proprii care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinței de fonduri proprii suplimentare prevăzute la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, impusă de autoritățile competente pentru abordarea altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, nu sunt utilizate în vederea respectării niciunuia dintre elementele următoare:

(a) cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerința amortizorului combinat;

(c) orientările privind fondurile proprii suplimentare menționate la articolul 104b alineatul (3) din prezenta directivă, atunci când orientările respective abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier.

Fondurile proprii care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinței de fonduri proprii suplimentare prevăzute la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, impusă de autoritățile competente pentru abordarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, nu sunt utilizate în vederea respectării niciunuia dintre elementele următoare:

(a) cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) orientările privind fondurile proprii suplimentare menționate la articolul 104b alineatul (3) din prezenta directivă, atunci când orientările respective abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier.

(5) Autoritatea competentă justifică în scris în mod corespunzător fiecărei instituții decizia de a impune o cerință de fonduri proprii suplimentare în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a), cel puțin prin descrierea clară a evaluării complete a elementelor menționate la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Respectiva justificare include, în cazul prevăzut la prezentul articol alineatul (1) litera (e), o expunere explicită a motivelor pentru care impunerea de orientări privind fondurile proprii suplimentare nu mai este considerată suficientă.

Articolul 104b

Orientări privind fondurile proprii suplimentare

(1) În temeiul strategiilor și procedurilor menționate la articolul 73, instituțiile își stabilesc, în cadrul capitalului lor intern, un nivel adecvat al fondurilor proprii care este suficient pentru a acoperi toate riscurile la care este expusă o instituție și pentru a asigura faptul că fondurile proprii ale instituției pot absorbi pierderile potențiale care decurg din scenariile de criză, inclusiv pierderile identificate în cadrul testelor de stres prudențiale menționate la articolul 100.

(2) Autoritățile competente analizează periodic nivelul capitalului intern stabilit de fiecare instituție în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol în cadrul analizelor și evaluărilor efectuate în conformitate cu articolele 97 și 101, inclusiv rezultatele testelor de stres menționate la articolul 100.

În temeiul analizei respective, autoritățile competente stabilesc, pentru fiecare instituție, nivelul global al fondurilor proprii pe care îl consideră adecvat.

(3) Autoritățile competente comunică instituțiilor orientările lor privind fondurile proprii suplimentare.

Orientările privind fondurile proprii suplimentare indică excedentul de fonduri proprii în raport cu cuantumul relevant al fondurilor proprii solicitat în temeiul părților a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, al capitolului 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402, al articolului 104 alineatul (1) litera (a) și al articolului 128 punctul 6 din prezenta directivă sau în temeiul articolului 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după caz, care este necesar pentru a se ajunge la nivelul global al fondurilor proprii considerat adecvat de către autoritățile competente în temeiul alineatului (2) din prezentul articol.

(4) Orientările autorităților competente cu privire la fondurile proprii suplimentare în temeiul alineatului (3) din prezentul articol sunt specifice fiecărei instituții. Orientările pot acoperi riscurile abordate de cerința de fonduri proprii suplimentare impusă în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a) numai în măsura în care acestea acoperă aspecte legate de riscurile respective care nu sunt deja acoperite de cerința respectivă.

(5) Fondurile proprii care sunt utilizate pentru a respecta orientările privind fondurile proprii suplimentare, comunicate în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, nu sunt utilizate în vederea îndeplinirii niciuneia dintre cerințele următoare:

(a) cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerința prevăzută la articolul 104a din prezenta directivă, impusă de autoritățile competente în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, și cerința amortizorului combinat.

Fondurile proprii care sunt utilizate pentru a respecta orientările privind fondurile proprii suplimentare, comunicate în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol în scopul abordării riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, nu sunt utilizate în vederea îndeplinirii cerinței de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în vederea îndeplinirii cerinței prevăzute la articolul 104a din prezenta directivă, impusă de autoritățile competente în scopul abordării riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, și nici în vederea îndeplinirii cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(6) Neconformitatea cu orientările menționate la alineatul (3) din prezentul articol nu declanșează restricțiile menționate la articolul 141 sau 141b din prezenta directivă în cazul în care o instituție îndeplinește cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402, cerința de fonduri proprii suplimentare relevantă menționată la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă și, după caz, cerința amortizorului combinat sau cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 104c

Cooperarea cu autoritățile de rezoluție

Autoritățile competente notifică autorităților de rezoluție relevante cerința de fonduri proprii suplimentare impusă instituțiilor în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a) și eventualele orientări privind fondurile proprii suplimentare comunicate instituțiilor în conformitate cu articolul 104b alineatul (3).

---

* Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securitizare simplă, transparentă și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).”;

34. La articolul 105, litera (d) se elimină;

35. La articolul 108, alineatul (3) se elimină;

36. Articolul 109 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente impun întreprinderilor-mamă și filialelor care fac obiectul prezentei directive să îndeplinească obligațiile prevăzute în secțiunea II din prezentul capitol pe bază consolidată sau subconsolidată, pentru a putea asigura că procesele, mecanismele și cadrul de administrare prevăzute în secțiunea II din prezentul capitol sunt coerente și bine integrate și pentru a putea produce datele și informațiile relevante în scopul supravegherii. În special, acestea se asigură că întreprinderile-mamă și filialele care fac obiectul prezentei directive pun în aplicare cadrul de administrare, procesele și mecanismele respective în cadrul filialelor lor care nu fac obiectul prezentei directive, inclusiv în cadrul celor stabilite în centre financiare offshore. Cadrul de administrare, procesele și mecanismele respective sunt coerente și bine integrate și filialele respective sunt, de asemenea, în măsură să producă datele și informațiile relevante în scopul supravegherii. Filialele care nu fac ca atare obiectul prezentei directive respectă cerințele specifice sectorului lor pe bază individuală.

(3) Obligațiile care decurg din secțiunea II a prezentului capitol privind filialele care nu fac ca atare obiectul prezentei directive nu se aplică în cazul în care instituția-mamă din UE poate demonstra autorităților competente că aplicarea secțiunii II contravine legislației țării terțe în care este stabilită filiala.”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(4) Cerințele privind remunerarea prevăzute la articolele 92, 94 și 95 nu se aplică pe bază consolidată niciuneia dintre următoarele categorii:

(a) filiale stabilite în Uniune, atunci când acestea fac obiectul unor cerințe specifice privind remunerarea în conformitate cu alte acte juridice ale Uniunii;

(b) filiale stabilite într-o țară terță, atunci când acestea ar face obiectul unor cerințe specifice privind remunerarea în conformitate cu alte acte juridice ale Uniunii dacă ar fi stabilite în Uniune.

(5) Prin derogare de la alineatul (4) din prezentul articol și pentru a se evita eludarea normelor prevăzute la articolele 92, 94 și 95, statele membre se asigură că cerințele prevăzute la articolele 92, 94 și 95 se aplică membrilor personalului filialelor care nu fac obiectul prezentei directive pe bază individuală în cazul în care:

(a) filiala este fie o societate de administrare a activelor, fie o întreprindere care prestează serviciile și activitățile de investiții enumerate la punctele 2, 3, 4, 6 și 7 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2014/65/UE; și

(b) respectivii membri ai personalului au fost autorizați să desfășoare activități profesionale care au un impact semnificativ direct asupra profilului de risc sau asupra activității instituțiilor din cadrul grupului.

(6) În pofida alineatelor (4) și (5) din prezentul articol, statele membre pot aplica articolele 92, 94 și 95 pe bază consolidată unei sfere mai largi de filiale și personalului acestora.”;

37. Articolul 111 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 111

Stabilirea supraveghetorului consolidant

(1) În cazul în care o întreprindere-mamă este o instituție de credit-mamă dintr-un stat membru sau o instituție de credit-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritatea competentă care supraveghează respectiva instituție de credit-mamă în statul membru sau respectiva instituție de credit-mamă din UE pe bază individuală.

În cazul în care o întreprindere-mamă este o firmă de investiții-mamă dintr-un stat membru sau o firmă de investiții-mamă din UE și niciuna dintre filialele acesteia nu este o instituție de credit, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritatea competentă care supraveghează respectiva firmă de investiții-mamă în statul membru sau respectiva firmă de investiții-mamă din UE pe bază individuală.

În cazul în care o întreprindere-mamă este o firmă de investiții-mamă dintr-un stat membru sau o firmă de investiții-mamă din UE și cel puțin una dintre filialele acesteia este o instituție de credit, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritatea competentă a instituției de credit sau, în cazul în care există mai multe instituții de credit, de către autoritatea competentă a instituției de credit cu cel mai mare total al bilanțului.

(2) În cazul în care instituția de credit are ca întreprindere-mamă o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din UE sau o societate financiară holding mixtă-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritatea competentă care supraveghează instituția pe bază individuală.

(3) Dacă două sau mai multe instituții autorizate în Uniune au ca instituție-mamă aceeași societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, aceeași societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, aceeași societate financiară holding-mamă din UE sau aceeași societate financiară holding mixtă-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către:

(a) autoritatea competentă a instituției de credit în cazul în care există o singură instituție de credit în cadrul grupului;

(b) autoritatea competentă a instituției de credit cu cel mai mare total al bilanțului, în cazul în care există mai multe instituții de credit în cadrul grupului sau

(c) autoritatea competentă a firmei de investiții cu cel mai mare total al bilanțului, în cazul în care grupul nu include instituții de credit.

(4) În cazul în care este necesară o consolidare în temeiul articolului 18 alineatul (3) sau (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, supravegherea pe bază consolidată este exercitată de către autoritatea competentă a instituției de credit cu cel mai mare total al bilanțului sau, în cazul în care grupul nu include instituții de credit, de către autoritatea competentă a firmei de investiții cu cel mai mare total al bilanțului.

(5) Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1) al treilea paragraf, ale alineatului (3) litera (b) și ale alineatului (4), în cazul în care o autoritate competentă supraveghează pe bază individuală mai multe instituții de credit din cadrul unui grup, supraveghetorul consolidant este autoritatea competentă care supraveghează pe bază individuală una sau mai multe instituții de credit din cadrul grupului, în cazul în care suma totalurilor bilanțurilor instituțiilor de credit supravegheate respective este mai mare decât cea corespunzătoare instituțiilor de credit supravegheate pe bază individuală de orice altă autoritate competentă.

Prin derogare de la dispozițiile alineatului (3) litera (c), în cazul în care o autoritate competentă supraveghează pe bază individuală mai multe firme de investiții din cadrul unui grup, supraveghetorul consolidant este autoritatea competentă care supraveghează pe bază individuală una sau mai multe firme de investiții din cadrul grupului cu cel mai mare total agregat al bilanțului.

(6) În cazuri speciale, autoritățile competente pot, de comun acord, să renunțe la aplicarea criteriilor menționate la alineatele (1), (3) și (4) și să desemneze o altă autoritate competentă pentru a exercita supravegherea pe bază consolidată în cazul în care aplicarea acestora ar fi inadecvată, având în vedere instituțiile implicate și importanța relativă a activităților lor din statele membre relevante sau necesitatea de a asigura continuitatea supravegherii pe bază consolidată de către aceeași autoritate competentă. În astfel de cazuri, instituției-mamă din UE, societății financiare holding-mamă din UE, societății financiare holding mixte-mamă din UE sau instituției cu cel mai mare total al bilanțului, după caz, i se va acorda ocazia de a-și exprima opinia înainte de luarea deciziei de către autoritățile competente.

(7) Autoritățile competente adresează fără întârziere o notificare Comisiei și ABE cu privire la orice acord care intră sub incidența alineatului (6).”;

38. Articolul 113 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 113

Decizii comune cu privire la cerințele prudențiale specifice unei instituții

(1) Supraveghetorul consolidant și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau a unei societăți financiare holding-mamă din UE ori a unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună:

(a) cu privire la aplicarea articolelor 73 și 97 pentru a stabili caracterul adecvat al nivelului consolidat al fondurilor proprii deținute de grupul de instituții în ceea ce privește situația sa financiară și profilul său de risc și cu privire la nivelul fondurilor proprii impus pentru aplicarea articolului 104 alineatul (1) litera (a) fiecărei entități din cadrul grupului de instituții, precum și pe bază consolidată;

(b) cu privire la măsurile de abordare a oricărei probleme și constatări semnificative legate de supravegherea lichidității, inclusiv legate de caracterul adecvat al organizării și al tratării riscurilor, astfel cum se prevede la articolul 86, și legate de necesitatea impunerii unor cerințe privind lichiditățile specifice instituției, în conformitate cu articolul 105;

(c) cu privire la orice orientări privind fondurile proprii suplimentare menționate la articolul 104b alineatul (3).

(2) Deciziile comune menționate la alineatul (1) se iau:

(a) în sensul prezentului articol alineatul (1) litera (a), în termen de patru luni de la data la care supraveghetorul consolidant transmite celorlalte autorități competente relevante un raport ce conține evaluarea riscurilor aferente grupului de instituții efectuată în conformitate cu articolul 104a;

(b) în sensul prezentului articol alineatul (1) litera (b), în termen de patru luni de la data la care supraveghetorul consolidant transmite un raport ce conține evaluarea profilului riscului de lichiditate al grupului de instituții efectuată în conformitate cu articolele 86 și 105;

(c) în sensul prezentului articol alineatul (1) litera (c), în termen de patru luni de la data la care supraveghetorul consolidant transmite un raport ce conține evaluarea riscurilor aferente grupului de instituții efectuată în conformitate cu articolul 104b.

Deciziile comune menționate la alineatul (1) din prezentul articol țin seama în mod corespunzător și de evaluarea riscurilor aferente filialelor, efectuată de autoritățile competente relevante în conformitate cu articolele 73, 97, 104a și 104b.

Deciziile comune menționate la literele (a) și (b) din alineatul (1) se includ în documente care cuprind motivația completă a deciziilor respective, iar supraveghetorul consolidant transmite aceste documente instituției-mamă din UE. În caz de dezacord, supraveghetorul consolidant, la solicitarea oricăreia dintre celelalte autorități competente în cauză, consultă ABE. Supraveghetorul consolidant poate consulta ABE din proprie inițiativă.

(3) În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termenele menționate la alineatul (2) din prezentul articol, supraveghetorul consolidant ia o decizie pe bază consolidată cu privire la aplicarea articolelor 73, 86 și 97, a articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolelor 104b și 105 din prezenta directivă, după luarea în considerare în mod corespunzător a evaluării riscurilor aferente filialelor efectuate de autoritățile competente relevante. În cazul în care, la încheierea termenelor menționate la alineatul (2) din prezentul articol, oricare dintre autoritățile competente în cauză a sesizat ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat anterior, adoptându-și apoi decizia, în conformitate cu decizia ABE. Termenele menționate la alineatul (2) din prezentul articol se consideră termene de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE își ia decizia în termen de o lună de la primirea sesizării de către ABE. ABE nu poate fi sesizată după expirarea termenul de patru luni sau după ce s-a luat o decizie comună.

Decizia privind aplicarea articolelor 73, 86 și 97, a articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolelor 104b și 105 din prezenta directivă se ia de respectivele autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding-mamă din UE ori ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE pe bază individuală sau subconsolidată, după luarea în considerare în mod corespunzător a opiniilor și rezervelor exprimate de supraveghetorul consolidant. În cazul în care, la încheierea oricăreia dintre termenele menționate la alineatul (2) din prezentul articol, oricare dintre autoritățile competente în cauză a sesizat ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente își amână decizia și așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat anterior, adoptându-și apoi decizia, în conformitate cu decizia ABE. Termenele menționate la alineatul (2) din prezentul articol se consideră termene de conciliere în sensul regulamentului respectiv. ABE își ia decizia în termen de o lună de la primirea sesizării de către ABE. ABE nu poate fi sesizată după expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a luat o decizie comună.

Deciziile se includ într-un document care cuprinde motivația completă și țin seama de evaluarea riscurilor și de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente exprimate în termenele menționate la alineatul (2). Documentul se transmite de către supraveghetorul consolidant tuturor autorităților competente în cauză și instituției-mamă din UE.

În cazul consultării ABE, toate autoritățile competente țin seama de avizul acesteia și explică orice abatere semnificativă de la avizul respectiv.

(4) Deciziile comune menționate la alineatul (1) și deciziile luate de autoritățile competente în absența unei decizii comune menționate la alineatul (3) sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile competente în statele membre în cauză.

Deciziile comune menționate la alineatul (1) din prezentul articol și orice decizie luată în absența unei decizii comune în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, se actualizează în fiecare an sau, în circumstanțe excepționale, atunci când o autoritate competentă responsabilă cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding-mamă din UE ori ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE transmite o cerere scrisă și complet motivată supraveghetorului consolidant, în vederea actualizării deciziei privind aplicarea articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolelor 104b și 105. În aceste circumstanțe excepționale actualizarea poate fi tratată pe bază bilaterală, între supraveghetorul consolidant și autoritatea competentă care formulează cererea.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a procesului decizional comun menționat în prezentul articol în ceea ce privește aplicarea articolelor 73, 86 și 97, a articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolelor 104b și 105, pentru a facilita luarea deciziilor comune.

ABE transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 iulie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

39. La articolul 115 se adaugă următorul alineat:

„(3) Atunci când supraveghetorul consolidant diferă de autoritatea competentă a statului membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă căreia i s-a acordat aprobare în conformitate cu articolul 21a, acordurile de coordonare și cooperare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt, de asemenea, încheiate cu autoritatea competentă a statului membru în care este stabilită întreprinderea-mamă.”;

40. Articolul 116 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Pentru a facilita sarcinile menționate la articolul 112 alineatul (1), la articolul 114 alineatul (1) și la articolul 115 alineatul (1) din prezenta directivă, supraveghetorul consolidant instituie, de asemenea, colegii de supraveghetori atunci când toate filialele transfrontaliere ale unei instituții-mamă din UE, ale unei societăți financiare holding-mamă din UE ori ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE își au sediul central în țări terțe, cu condiția ca autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe să facă obiectul unor cerințe de confidențialitate echivalente cu cerințele prevăzute în capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă și, după caz, la articolele 76 și 81 din Directiva 2014/65/UE.”;

(b) la alineatul (6) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă căreia i s-a acordat aprobare în conformitate cu articolul 21a poate participa în cadrul colegiului de supraveghetori relevant.”;

41. La articolul 117 se adaugă următoarele alineate:

„(5) Autoritățile competente, unitățile de informații financiare și autoritățile care au îndatorirea publică de a supraveghea entitățile obligate enumerate la articolul 2 alineatul (1) punctele 1 și 2 din Directiva (UE) 2015/849 în ceea ce privește respectarea respectivei directive cooperează strâns între ele în limita competențelor lor respective și își furnizează reciproc informații pertinente pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul prezentei directive, al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Directivei (UE) 2015/849, cu condiția ca această cooperare și acest schimb de informații să nu afecteze o anchetă, o investigație sau o procedură aflată în curs de desfășurare în conformitate cu dreptul penal sau administrativ al statului membru în care este situată autoritatea competentă, unitatea de informații financiare sau autoritatea care are îndatorirea publică de a supraveghea entitățile obligate enumerate la articolul 2 alineatul (1) punctele 1 și 2 din Directiva (UE) 2015/849.

ABE poate acorda asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în cazul unui dezacord în legătură cu coordonarea activităților de supraveghere desfășurate în temeiul prezentului articol, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) Până la 1 ianuarie 2020, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să precizeze modalitatea de cooperare și de schimb de informații între autoritățile menționate la alineatul (5) de la prezentul articol, în special în ceea ce privește grupurile transfrontaliere și în contextul identificării unor încălcări grave ale normelor de combatere a spălării banilor.”;

42. La articolul 119, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Sub rezerva articolului 21a, statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a include societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte în supravegherea consolidată.”;

43. La articolul 120, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Atunci când o societate financiară holding mixtă face obiectul unor dispoziții echivalente în temeiul prezentei directive și al Directivei 2009/138/CE, în special în ceea ce privește supravegherea bazată pe riscuri, supraveghetorul consolidant poate, de comun acord cu supraveghetorul grupului din sectorul asigurărilor, să aplice respectivei societăți financiare holding mixte numai dispozițiile directivei referitoare la sectorul financiar cel mai important, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.”;

44. La articolul 125 alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care, în temeiul articolului 111 din prezenta directivă, supraveghetorul consolidant pentru un grup cu o societate financiară holding mixtă-mamă este diferit față de coordonatorul stabilit în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2002/87/CE, supraveghetorul consolidant și coordonatorul cooperează în scopul aplicării pe bază consolidată a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013. Pentru a facilita și a institui o cooperare eficace, supraveghetorul consolidant și coordonatorul încheie acorduri scrise de coordonare și cooperare.”;

45. La articolul 128, după primul paragraf se introduc următoarele paragrafe:

„Instituțiile nu utilizează fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini cerința amortizorului combinat menționată la punctul 6 din primul paragraf de la prezentul articol, pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cerințele de fonduri proprii suplimentare impuse în temeiul articolului 104a din prezenta directivă în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, precum și orientările comunicate în conformitate cu articolul 104b alineatul (3) din prezenta directivă în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier.

Instituțiile nu utilizează fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a respecta unul dintre elementele cerinței amortizorului combinat pentru a asigura conformitatea cu celelalte elemente aplicabile ale cerinței amortizorului combinat.

Instituțiile nu utilizează fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini cerința amortizorului combinat menționată la punctul 6 din primul paragraf de la prezentul articol pentru a asigura conformitatea cu componentele bazate pe riscuri ale cerințelor prevăzute la articolele 92a și 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din Directiva 2014/59/UE.”;

46. Articolele 129 și 130 se înlocuiesc cu următorul text:

„*Articolul 129*
Cerința de menținere a unui amortizor de conservare a capitalului

(1) Pe lângă fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini oricare dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, statele membre solicită instituțiilor să mențină un amortizor de conservare a capitalului constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază egal cu 2,5 % din cuantumul total al expunerii la risc a instituției în cauză, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din respectivul regulament, pe bază individuală și consolidată, astfel cum se prevede în partea întâi titlul II din regulamentul menționat.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), un stat membru poate excepta firmele de investiții mici și mijlocii de la respectarea cerințelor prevăzute la alineatul (1), dacă o astfel de exceptare nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru respectiv.

Deciziile privind aplicarea exceptării menționate la primul paragraf se motivează pe deplin, include o explicație a motivului pentru care exceptarea nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru și conține definiția exactă a firmelor de investiții mici și mijlocii ce urmează a fi exceptate.

Statele membre care decid să aplice exceptarea menționată la primul paragraf transmit către CERS o notificare în acest sens. CERS transmite fără întârziere astfel de notificări către Comisie, ABE și autoritățile competente și desemnate ale statelor membre în cauză.

(3) În sensul alineatului (2), statele membre desemnează o autoritate care să fie responsabilă de aplicarea prezentului articol. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată.

(4) În sensul alineatului (2), firmele de investiții sunt clasificate ca fiind mici sau mijlocii în conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei[*].

(5) În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, aceasta face obiectul restricțiilor privind distribuirile prevăzute la articolul 141 alineatele (2) și (3).

Articolul 130

Cerința de menținere a unui amortizor anticiclic de capital specific instituției

(1) Statele membre solicită instituțiilor să mențină un amortizor anticiclic de capital specific instituției, care este echivalent cu cuantumul total al expunerii la risc a instituției în cauză, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, înmulțit cu media ponderată a ratelor amortizorului anticiclic calculată în conformitate cu articolul 140 din prezenta directivă pe bază individuală și consolidată, astfel cum se prevede în partea întâi titlul II din regulamentul respectiv. Amortizorul respectiv constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), un stat membru poate excepta firmele de investiții mici și mijlocii de la respectarea cerințelor prevăzute la alineatul (1), dacă o astfel de exceptare nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru respectiv.

Deciziile privind aplicarea exceptării menționate la primul paragraf se motivează pe deplin, include o explicație a motivului pentru care exceptarea nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru și conține definiția exactă a firmelor de investiții mici și mijlocii ce urmează a fi exceptate.

Statele membre care decid să aplice exceptarea menționată la primul paragraf transmit către CERS o notificare în acest sens. CERS transmite fără întârziere astfel de notificări către Comisie, ABE și autoritățile competente și desemnate ale statelor membre în cauză.

(3) În sensul alineatului (2), statele membre desemnează o autoritate care să fie responsabilă de aplicarea prezentului articol. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată.

(4) În sensul alineatului (2), firmele de investiții sunt clasificate ca fiind mici sau mijlocii în conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei.

(5) În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, aceasta face obiectul restricțiilor privind distribuirile prevăzute la articolul 141 alineatele (2) și (3).

---

* Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).”;

47. Articolul 131 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre desemnează o autoritate care să fie responsabilă cu identificarea, pe bază consolidată, a G-SII și, pe bază individuală, subconsolidată sau consolidată, după caz, a altor instituții de importanță sistemică (O-SII) care au fost autorizate în jurisdicția lor. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată. Statele membre pot desemna mai multe autorități.

O G-SII este oricare dintre următoarele:

(a) un grup condus de o instituție-mamă din UE, de o societate financiară holding-mamă din UE sau de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE; sau

(b) o instituție care nu este o filială a unei instituții-mamă din UE, a unei societăți financiare holding-mamă din UE sau a unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE.

O-SII poate fi fie o instituție, fie un grup condus de o instituție-mamă din UE, de o societate financiară holding-mamă din UE, de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE, de o instituție-mamă dintr-un stat membru, de o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru sau de o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) O metodologie suplimentară de identificare a G-SII se bazează pe următoarele categorii:

(a) categoriile menționate la alineatul (2) literele (a)-(d) de la prezentul articol;

(b) activitatea transfrontalieră a grupului, excluzând activitățile grupului în toate statele membre participante, astfel cum sunt menționate la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului*.

Fiecare categorie primește o ponderare egală și constă în indicatori cuantificabili. Pentru categoriile menționate la primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat, indicatorii sunt aceiași ca și indicatorii corespunzători stabiliți în temeiul alineatului (2).

Metodologia suplimentară de identificare produce un scor global suplimentar pentru fiecare entitate menționată la alineatul (1) evaluată, pe baza căruia autoritățile competente sau desemnate pot lua una dintre măsurile menționate la alineatul (10) litera (c).

---

* Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).”;

(c) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„După consultarea CERS, ABE emite, până la 1 ianuarie 2015, orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la criteriile de stabilire a condițiilor de aplicare a prezentului alineat în ceea ce privește evaluarea O-SII. Orientările respective țin seama de cadrele internaționale pentru instituțiile naționale de importanță sistemică, precum și de particularitățile Uniunii și de cele naționale.

După consultarea CERS, ABE prezintă Comisiei, până la 31 decembrie 2020, un raport privind metodologia adecvată de stabilire și calibrare a ratelor amortizorului O-SII.”;

(d) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate solicita fiecărei O-SII, pe bază consolidată, subconsolidată sau individuală, după caz, să mențină un amortizor O-SII de până la 3 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ținând seama de criteriile de identificare a O-SII. Amortizorul respectiv constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază.”;

(e) se introduce următorul alineat:

„(5a) Sub rezerva autorizării de către Comisie, astfel cum se menționează la al treilea paragraf din prezentul alineat, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate solicita fiecărei O-SII, pe bază consolidată, subconsolidată sau individuală, după caz, să mențină un amortizor O-SII mai mare de 3 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Amortizorul respectiv constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază.

În termen de șase săptămâni de la primirea notificării menționate la alineatul (7) din prezentul articol, CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul O-SII este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la amortizor în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În termen de trei luni de la transmiterea de către CERS a notificării menționate la alineatul (7) către Comisie, aceasta, ținând seama de evaluarea realizată de CERS și ABE, dacă este cazul, și în cazul în care consideră că amortizorul O-SII nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, care să constituie sau să creeze un obstacol pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne, adoptă un act prin care autorizează autoritatea competentă sau autoritatea desemnată să adopte măsura propusă.”;

(f) la alineatul (7), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Înainte de a stabili sau restabili un amortizor O-SII, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite o notificare către CERS cu o lună înainte de publicarea deciziei menționate la alineatul (5) și transmite o notificare către CERS cu trei luni înainte de publicarea deciziei autorității competente sau a autorității desemnate menționate la alineatul (5a). CERS transmite fără întârziere astfel de notificări către Comisie, ABE și autoritățile competente și desemnate ale statelor membre în cauză. Notificările respective prevăd în detaliu:”;

(g) alineatul (8) se înlocuiește cu următorul text:

„(8) Fără a aduce atingere articolului 133 și alineatului (5) de la prezentul articol, în cazul în care o O-SII este o filială fie a unei G-SII, fie a unei O-SII care este fie o instituție, fie un grup condus de o instituție-mamă din UE și face obiectul unui amortizor O-SII pe bază consolidată, amortizorul care se aplică pe bază individuală sau subconsolidată pentru O-SII nu depășește cuantumul mai mic dintre următoarele:

(a) suma dintre cuantumul cel mai mare dintre rata amortizorului G-SII sau O-SII aplicabilă grupului pe bază consolidată și 1 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și

(b) 3 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau rata a cărei aplicare pentru grup pe bază consolidată a fost autorizată de Comisie în conformitate cu alineatul (5a) din prezentul articol.”;

(h) alineatele (9) și (10) se înlocuiesc cu următorul text:

„(9) Există cel puțin cinci subcategorii de G-SII. Limita cea mai joasă și limitele dintre subcategorii sunt determinate de scorurile obținute în conformitate cu metodologia de identificare menționată la alineatul (2) de la prezentul articol. Scorurile-limită dintre subcategoriile adiacente sunt definite în mod clar și aderă la principiul conform căruia există o creștere liniară constantă a importanței sistemice între subcategorii, ceea ce duce la o creștere liniară a cerinței suplimentare de fonduri proprii de nivel 1 de bază, cu excepția celei de a cincea subcategorii și a oricărei subcategorii superioare care ar putea fi adăugată. În sensul prezentului alineat, importanța sistemică reprezintă impactul preconizat exercitat de dificultățile G-SII asupra pieței financiare globale. Subcategoriei celei mai joase i se alocă un amortizor G-SII de 1 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, iar amortizorul alocat fiecărei subcategorii crește în etape de cel puțin 0,5 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul respectiv.

(10) Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (9) și utilizând subcategoriile și scorurile-limită menționate la alineatul (9), autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate, în cadrul unui proces solid de evaluare în vederea supravegherii:

(a) să realoce o G-SII dintr-o subcategorie inferioară într-o subcategorie superioară;

(b) să aloce o entitate menționată la alineatul (1) cu un scor global astfel cum se menționează la alineatul (2) inferior scorului-limită al subcategoriei celei mai joase în respectiva subcategorie sau într-o subcategorie superioară, astfel desemnând-o drept G-SII;

(c) luând în considerare mecanismul unic de rezoluție, să realoce o G-SII dintr-o subcategorie superioară într-o subcategorie inferioară, pe baza scorului global suplimentar menționat la alineatul (2a).”;

(i) alineatul (11) se elimină;

(j) alineatul (12) se înlocuiește cu următorul text:

„(12) Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată notifică CERS numele G-SII și ale O-SII, precum și subcategoria respectivă în care este alocată fiecare G-SII. Notificarea conține toate motivele pentru care s-a desfășurat sau nu un proces de evaluare în vederea supravegherii în conformitate cu alineatul (10) literele (a), (b) și (c). CERS transmite fără întârziere astfel de notificări Comisiei și ABE și face publice numele respective. Autoritățile competente sau desemnate fac publică subcategoria în care este alocată fiecare G-SII.

Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată revizuiește anual identificarea G-SII și a O-SII, precum și alocarea G-SII în subcategoriile respective și comunică rezultatul instituției de importanță sistemică vizate și către CERS, care transmite fără întârziere rezultatele Comisiei și ABE. Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată face publică lista actualizată a instituțiilor de importanță sistemică identificate și subcategoria în care este alocată fiecare G-SII identificată.”;

(k) alineatul (13) se elimină;

(l) alineatele (14) și (15) se înlocuiesc cu următorul text:

„(14) În cazul în care un grup, pe bază consolidată, face obiectul unui amortizor G-SII și al unui amortizor O-SII, se aplică amortizorul cel mai mare.

(15) În cazul în care o instituție face obiectul unui amortizor de risc sistemic, stabilit în conformitate cu articolul 133, amortizorul respectiv se cumulează cu amortizorul O-SII sau cu amortizorul G-SII care se aplică în conformitate cu prezentul articol.

În cazul în care suma dintre rata amortizorului de risc sistemic, astfel cum este calculată în sensul articolului 133 alineatul (10), (11) sau (12), și rata amortizorului O-SII sau rata amortizorului G-SII al cărui obiect îl face aceeași instituție ar fi mai mare de 5 %, se aplică procedura stabilită la alineatul (5a) din prezentul articol.”;

(m) alineatele (16) și (17) se elimină;

(n) alineatul (18) se înlocuiește cu următorul text:

„(18) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează, în sensul prezentului articol, metodologiile pe baza cărora autoritatea competentă sau autoritatea desemnată identifică o instituție sau un grup condus de o instituție-mamă din UE, de o societate financiară holding-mamă sau de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE drept G-SII și care specifică metodologia de definire a subcategoriilor și de alocare a G-SII în subcategorii pe baza importanței lor sistemice, ținând seama de eventualele standarde convenite la nivel internațional.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2014.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

48. Articolul 132 se elimină;

49. Articolele 133 și 134 se înlocuiesc cu următorul text:

„*Articolul 133*

Cerința de menținere a unui amortizor de risc sistemic

(1) Fiecare stat membru poate introduce un amortizor de risc sistemic constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru sectorul financiar sau pentru unul sau mai multe subseturi ale sectorului, pentru toate expunerile sau pentru un subset al acestora, astfel cum se menționează la alineatul (5) din prezentul articol, pentru a preveni și a atenua riscurile macroprudențiale sau sistemice care nu sunt acoperite de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de articolele 130 și 131 din prezenta directivă, în sensul de risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și pentru economia reală dintr-un anumit stat membru.

(2) Instituțiile calculează amortizorul de risc sistemic după cum urmează:

$$B_{SR} = r_T \cdot E_T + \sum_i r_i \cdot E_i$$

unde:

B_{SR} = amortizorul de risc sistemic;

r_T = rata amortizorului aplicabilă cuantumului total al expunerii la risc a unei instituții;

E_T = cuantumul total al expunerii la risc a unei instituții, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

i = indicele care desemnează subsetul de expuneri, astfel cum este menționat la alineatul (5);

r_i = rata amortizorului aplicabilă cuantumului expunerii la risc a subsetului de expuneri i; și

E_i = cuantumul expunerii la risc a unei instituții pentru subsetul de expuneri i, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) În sensul alineatului (1), statele membre desemnează o autoritate care să fie responsabilă cu stabilirea amortizorului de risc sistemic și cu identificarea expunerilor și a subseturilor de instituții cărora li se aplică. Autoritatea respectivă este fie autoritatea competentă, fie autoritatea desemnată.

(4) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată relevantă, după caz, poate solicita instituțiilor să mențină un amortizor de risc sistemic constând în fonduri proprii de nivel 1 de bază, calculat în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol, pe bază individuală, consolidată sau subconsolidată, astfel cum se prevede în partea întâi titlul II din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(5) Un amortizor de risc sistemic se poate aplica:

(a) tuturor expunerilor de pe teritoriul statului membru care stabilește amortizorul;

(b) următoarelor expuneri sectoriale de pe teritoriul statului membru care stabilește amortizorul:

(i) tuturor expunerilor de tip retail față de persoane fizice care sunt garantate cu bunuri imobile locative;

(ii) tuturor expunerilor față de persoane juridice care sunt garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile comerciale;

(iii) tuturor expunerilor față de persoane juridice în afara celor menționate la punctul (ii);

(iv) tuturor expunerilor față de persoane fizice în afara celor menționate la punctul (i);

(c) tuturor expunerilor de pe teritoriul altor state membre, sub rezerva alineatelor (12) și (15);

(d) expunerilor sectoriale, astfel cum sunt identificate la litera (b) din prezentul alineat, de pe teritoriul altor state membre, numai pentru a permite recunoașterea unei rate a amortizorului stabilite de alt stat membru în conformitate cu articolul 134;

(e) expunerilor de pe teritoriul țărilor terțe;

(f) subseturilor oricăreia dintre categoriile de expuneri identificate la litera (b).

(6) După consultarea CERS, ABE emite, până la 30 iunie 2020, orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la subseturile adecvate ale expunerilor cărora autoritatea competentă sau autoritatea desemnată le poate aplica un amortizor de risc sistemic în conformitate cu litera (f) de la alineatul (5) din prezentul articol

(7) Un amortizor de risc sistemic se aplică tuturor expunerilor sau unui subset de expuneri, astfel cum sunt menționate la alineatul (5) din prezentul articol, ale tuturor instituțiilor sau ale unuia ori mai multor subseturi ale respectivelor instituții, pentru care autoritățile statului membru vizat au competențe în conformitate cu prezenta directivă și se stabilește în trepte de ajustare de 0,5 puncte procentuale sau multipli ai acestora. Se pot introduce cerințe diferite pentru diferite subseturi de instituții și de expuneri. Amortizorul de risc sistemic nu abordează riscuri care sunt acoperite de articolele 130 și 131.

(8) Atunci când solicită menținerea unui amortizor de risc sistemic, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată respectă următoarele:

(a) amortizorul de risc sistemic nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, care să constituie sau să creeze un obstacol pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne;

(b) amortizorul de risc sistemic este reexaminat de către autoritatea competentă sau autoritatea desemnată cel puțin o dată la doi ani;

(c) amortizorul de risc sistemic nu este utilizat pentru abordarea unor riscuri care sunt acoperite de articolele 130 și 131.

(9) Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, transmite o notificare către CERS înainte de publicarea deciziei menționate la alineatul (13). CERS transmite fără întârziere astfel de notificări către Comisie, ABE și autoritățile competente și desemnate ale statelor membre în cauză.

În cazul în care instituția căreia i se aplică una sau mai multe rate ale amortizorului de risc sistemic este o filială a cărei întreprindere-mamă este stabilită într-un alt stat membru, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite o notificare și autorităților statului membru în cauză.

În cazul în care o rată a amortizorului de risc sistemic se aplică expunerilor de pe teritoriul unor țări terțe, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, transmite, de asemenea, o notificare către CERS. CERS transmite fără întârziere notificările respective autorităților de supraveghere ale respectivelor țări terțe.

Notificările respective prevăd în detaliu:

(a) riscul macroprudențial sau sistemic în statul membru vizat;

(b) motivele pentru care dimensiunea riscurilor macroprudențiale sau sistemice amenință stabilitatea sistemului financiar la nivel național, justificând rata amortizorului de risc sistemic;

(c) motivele pentru care se consideră că amortizorul de risc sistemic poate fi eficace și proporțional în ceea ce privește atenuarea riscului;

(d) o evaluare a impactului pozitiv sau negativ probabil al amortizorului de risc sistemic pe piața internă, pe baza informațiilor aflate la dispoziția statului membru;

(e) rata sau ratele amortizorului de risc sistemic pe care autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, intenționează să le impună și expunerile cărora li se aplică aceste rate, precum și instituțiile care fac obiectul ratelor respective;

(f) în cazul în care rata amortizorului de risc sistemic se aplică tuturor expunerilor, o justificare a motivului pentru care autoritatea consideră că amortizorul de risc sistemic nu constituie o duplicare a funcționării amortizorului O-SII prevăzut la articolul 131.

În cazul în care decizia privind stabilirea ratei amortizorului de risc sistemic conduce la o scădere a ratei amortizorului stabilite anterior sau la menținerea ei la același nivel, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, respectă doar prezentul alineat.

(10) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate ale amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic nu are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic mai mare de 3 % pentru niciuna dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, transmite o notificare către CERS în conformitate cu alineatul (9), cu o lună înainte de publicarea deciziei menționate la alineatul (13).

În sensul prezentului alineat, recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilită de alt stat membru în conformitate cu articolul 134 nu este inclusă în calculul pragului de 3 %.

(11) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate ale amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic cuprinsă între 3 % și 5 % pentru oricare dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată din statul membru care stabilește amortizorul respectiv solicită avizul Comisiei în notificarea transmisă în conformitate cu alineatul (9). Comisia își emite avizul în termen de o lună de la primirea notificării.

În cazul în care Comisia emite un aviz negativ, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, din statul membru care stabilește respectivul amortizor de risc sistemic respectă avizul în cauză sau prezintă motivele pentru care nu face acest lucru.

În cazul în care o instituție căreia i se aplică una sau mai multe rate ale amortizorului de risc sistemic este o filială a cărei întreprindere-mamă este stabilită într-un alt stat membru, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată solicită în notificarea transmisă în conformitate cu alineatul (9) o recomandare din partea Comisiei și a CERS.

Comisia și CERS își emit fiecare recomandarea în termen de șase săptămâni de la primirea notificării.

În cazul în care autoritățile filialei și întreprinderii-mamă nu sunt de acord cu privire la rata sau ratele amortizorului de risc sistemic aplicabile instituției respective și în cazul unei recomandări negative atât din partea Comisiei, cât și a CERS, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, poate sesiza ABE și solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Decizia privind stabilirea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic pentru expunerile respective se suspendă până la luarea unei decizii de către ABE.

(12) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate ale amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic mai mare de 5 % pentru oricare dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, solicită autorizația Comisiei înainte să pună în aplicare un amortizor de risc sistemic.

În termen de șase săptămâni de la primirea notificării menționate la alineatul (9) din prezentul articol, CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul de risc sistemic este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la respectivul amortizor de risc sistemic în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În termen de trei luni de la primirea notificării menționate la alineatul (9), Comisia, ținând seama de evaluarea realizată de CERS și ABE, după caz, și în cazul în care consideră că rata sau ratele amortizorului de risc sistemic nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, care să constituie sau să creeze un obstacol pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne, adoptă un act prin care autorizează autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, să adopte măsura propusă.

(13) Fiecare autoritate competentă sau autoritatea desemnată, după caz, anunță stabilirea sau restabilirea uneia sau mai multor rate ale amortizorului de risc sistemic prin intermediul publicării pe un site internet adecvat. Publicarea respectivă conține cel puțin următoarele informații:

(a) rata sau ratele amortizorului de risc sistemic;

(b) instituțiile cărora li se aplică amortizorul de risc sistemic;

(c) expunerile cărora li se aplică rata sau ratele amortizorului de risc sistemic;

(d) o justificare pentru stabilirea sau restabilirea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic;

(e) data de la care instituțiile aplică stabilirea sau restabilirea amortizorului de risc sistemic și

(f) numele țărilor pe teritoriul cărora expunerile sunt recunoscute în cadrul amortizorului de risc sistemic.

În cazul în care publicarea informațiilor menționate la litera (d) de la primul paragraf ar putea pune în pericol stabilitatea sistemului financiar, aceste informații nu sunt publicate.

(14) În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, aceasta face obiectul restricțiilor privind distribuirile prevăzute la articolul 141 alineatele (2) și (3).

În cazul în care aplicarea restricțiilor privind distribuirile conduce la o ameliorare nesatisfăcătoare a fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției, din perspectiva riscului sistemic relevant, autoritățile competente pot lua măsuri suplimentare în conformitate cu articolul 64.

(15) În cazul în care autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, decide să stabilească amortizorul de risc sistemic pe baza expunerilor de pe teritoriul altor state membre, amortizorul se stabilește în mod egal pentru toate expunerile de pe teritoriul Uniunii, cu excepția cazului în care amortizorul este stabilit pentru a recunoaște rata amortizorului de risc sistemic stabilită de alt stat membru în conformitate cu articolul 134.

Articolul 134

Recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic

(1) Alte state membre pot recunoaște o rată a amortizorului de risc sistemic stabilită în conformitate cu articolul 133 și pot aplica respectiva rată în cazul instituțiilor autorizate la nivel național pentru expunerile de pe teritoriul statului membru care stabilește rata.

(2) În cazul în care statele membre recunosc, în conformitate cu alineatul (1), o rată a amortizorului de risc sistemic pentru instituțiile autorizate la nivel național, acestea transmit o notificare către CERS. CERS transmite fără întârziere astfel de notificări Comisiei, ABE și statului membru care stabilește rata respectivă.

(3) În momentul luării deciziei de recunoaștere a unei rate a amortizorului de risc sistemic în conformitate cu alineatul (1), un stat membru ia în considerare informațiile prezentate de statul membru care stabilește respectiva rată în conformitate cu articolul 133 alineatele (9) și (13).

(4) În cazul în care statele membre recunosc o rată a amortizorului de risc sistemic pentru instituțiile autorizate la nivel național, amortizorul de risc sistemic respectiv poate fi cumulat cu amortizorul de risc sistemic aplicat în conformitate cu articolul 133, cu condiția ca amortizoarele să abordeze riscuri diferite. În cazul în care amortizoarele abordează aceleași riscuri, se aplică numai amortizorul cu rata cea mai ridicată.

(5) Un stat membru care stabilește o rată a amortizorului de risc sistemic în conformitate cu articolul 133 din prezenta directivă poate solicita CERS să emită o recomandare, astfel cum se prevede la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, adresată unuia sau mai multor state membre care pot recunoaște rata amortizorului de risc sistemic.”;

50. Articolul 136 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Fiecare autoritate desemnată evaluează trimestrial intensitatea riscului sistemic ciclic și caracterul adecvat al ratei amortizorului anticiclic pentru statul său membru și stabilește sau ajustează rata amortizorului anticiclic, dacă este necesar. În cadrul acestui proces, fiecare autoritate desemnată ia în considerare următoarele:”;

(b) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Fiecare autoritate desemnată publică trimestrial pe site-ul său internet cel puțin următoarele informații:

(a) rata aplicabilă a amortizorului anticiclic;

(b) indicatorul credit/PIB relevant și abaterea acestuia de la tendința pe termen lung;

(c) referențialul pentru amortizor, calculat în conformitate cu alineatul (2);

(d) o justificare a respectivei rate a amortizorului;

(e) în cazul în care rata amortizorului este majorată, data de la care instituțiile aplică rata majorată a amortizorului în scopul calculării amortizorului anticiclic de capital specific instituției;

(f) în cazul în care data menționată la litera (e) este înainte de 12 luni de la data publicării prevăzute la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică reducerea termenului de punere în aplicare;

(g) în cazul în care rata amortizorului este redusă, perioada orientativă pentru care nu se preconizează nicio majorare, împreună cu o justificare pentru perioada respectivă.

Autoritățile desemnate iau toate măsurile rezonabile pentru a coordona momentul publicării informațiilor.

Autoritățile desemnate notifică CERS fiecare modificare a ratei amortizorului anticiclic, precum și informațiile necesare specificate la literele (a)-(g) de la primul paragraf. CERS publică pe site-ul său internet toate ratele amortizoarelor care i-au fost comunicate, precum și informațiile asociate.”;

51. La articolul 141, alineatele (1)-(6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) O instituție care îndeplinește cerința amortizorului combinat nu efectuează o distribuire în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază într-o măsură care ar reduce fondurile sale proprii de nivel 1 de bază până la un nivel la care cerința amortizorului combinat nu mai este îndeplinită.

(2) O instituție care nu îndeplinește cerința amortizorului combinat calculează suma maximă distribuibilă (MDA – *maximum distributable amount*) în conformitate cu alineatul (4) și notifică autorității competente respectiva MDA.

În cazul în care se aplică primul paragraf, instituția nu întreprinde niciuna dintre acțiunile de mai jos înainte de a calcula MDA:

(a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază;

(b) crearea unei obligații de plată a unei remunerații variabile sau a unor beneficii discreționare de tipul pensiilor ori plata unei remunerații variabile în cazul în care obligația de plată a fost creată într-un moment în care instituția nu îndeplinea cerința amortizorului combinat; sau

(c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

(3) Atunci când o instituție nu îndeplinește sau nu depășește cerința amortizorului combinat, aceasta nu efectuează distribuiri ce depășesc MDA calculată în conformitate cu alineatul (4) prin niciuna dintre acțiunile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) și (c).

(4) Instituțiile calculează MDA prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). Din MDA se scade orice sumă care rezultă din oricare dintre acțiunile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf litera (a), (b) sau (c).

(5) Suma de înmulțit în conformitate cu alineatul (4) constă în:

(a) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în temeiul articolului 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată care rezultă din acțiunile menționate în prezentul articol alineatul (2) al doilea paragraf litera (a), (b) sau (c)

plus

(b) orice profituri de la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în temeiul articolului 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată care rezultă din acțiunile menționate în prezentul articol alineatul (2) al doilea paragraf litera (a), (b) sau (c)

minus

(c) cuantumurile care ar urma să fie plătite ca taxe și impozite dacă elementele specificate la prezentul alineat literele (a) și (b) ar fi reportate.

(6) Factorul se stabilește după cum urmează:

(a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini vreuna dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, exprimată ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul respectiv, se situează în prima cuartilă (și anume, cea mai scăzută) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0;

(b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini vreuna dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, exprimată ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul respectiv, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,2;

(c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, exprimată ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul respectiv, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,4;

(d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, exprimată ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul respectiv, se situează în a patra cuartilă (și anume, cea mai ridicată) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,6.

Limitele inferioară și superioară ale fiecărei cuartile a cerinței amortizorului combinat sunt calculate după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a cuartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a cuartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \cdot Q_n$$

unde:

Q_n = numărul ordinal al cuartilei în cauză.”;

52. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 141a*

Neîndeplinirea cerinței amortizorului combinat

Se consideră că o instituție nu îndeplinește cerința privind amortizorul combinat în sensul articolului 141 atunci când nu deține fonduri proprii în cuantumul necesar și de calitatea necesară pentru a îndeplini în același timp cerința amortizorului combinat și fiecare dintre cerințele prevăzute:

(a) la articolul 92 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă;

(b) la articolul 92 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă;

(c) la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă.

Articolul 141b

Restricție privind distribuirile în caz de nerespectare a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier

(1) O instituție care îndeplinește cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier în temeiul articolului 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu efectuează o distribuire în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 într-o măsură care ar reduce fondurile sale proprii de nivel 1 până la un nivel la care nu mai este îndeplinită cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier.

(2) O instituție care nu îndeplinește cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier calculează suma maximă distribuibilă legată de indicatorul efectului de levier (L-MDA – *Leverage ratio related maximum distributable amount*) în conformitate cu alineatul (4) și notifică autoritățile competente în acest sens.

În cazul în care se aplică primul paragraf, instituția nu întreprinde niciuna dintre acțiunile de mai jos înainte de a calcula L-MDA:

(a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază;

(b) crearea unei obligații de plată a unei remunerații variabile sau a unor beneficii discreționare de tipul pensiilor ori plata unei remunerații variabile în cazul în care obligația de plată a fost creată într-un moment în care instituția nu îndeplinea cerințele amortizorului combinat; sau

(c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

(3) Atunci când o instituție nu îndeplinește sau nu depășește cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, aceasta nu efectuează distribuiri ce depășesc L-MDA calculată în conformitate cu alineatul (4) prin niciuna dintre acțiunile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) și (c).

(4) Instituțiile calculează L-MDA prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). Din L-MDA se scade orice sumă care rezultă din oricare dintre acțiunile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf litera (a), (b) sau (c).

(5) Suma de înmulțit în conformitate cu alineatul (4) constă în:

(a) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în temeiul articolului 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată aferentă acțiunilor menționate în prezentul articol alineatul (2) al doilea paragraf litera (a), (b) sau (c)

plus

(b) orice profituri de la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în temeiul articolului 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată aferentă acțiunilor menționate în prezentul articol alineatul (2) al doilea paragraf litera (a), (b) sau (c)

minus

(c) cuantumurile care ar urma să fie plătite ca taxe și impozite dacă elementele specificate la prezentul alineat literele (a) și (b) ar fi reportate.

(6) Factorul menționat la alineatul (4) se stabilește după cum urmează:

(a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu articolul 429 alineatul (4) din regulamentul respectiv, se situează în prima cuartilă (și anume, cea mai scăzută) a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0;

(b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu articolul 429 alineatul (4) din regulamentul respectiv, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0,2;

(c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu articolul 429 alineatul (4) din regulamentul respectiv, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0,4;

(d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu articolul 429 alineatul (4) din regulamentul respectiv, se situează în a patra cuartilă (și anume, cea mai ridicată) a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0,6.

Limitele inferioară și superioară ale fiecărei cuartile a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier sunt calculate după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a cuartilei } = \frac{\text{Cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a cuartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier}}{4} \cdot Q_n$$

unde:

Q_n = numărul ordinal al cuartilei în cauză.

(7) Restricțiile prevăzute la prezentul articol se aplică doar plăților care antrenează o reducere a fondurilor proprii de nivel 1 sau o reducere a profiturilor și în măsura în care suspendarea unei plăți sau neefectuarea plății nu constituie o situație de nerambursare sau o condiție pentru începerea unei proceduri de insolvență în temeiul regimului de insolvență aplicabil instituției.

(8) Atunci când o instituție nu îndeplinește cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier și intenționează să distribuie oricare dintre profiturile sale distribuibile ori să întreprindă una dintre acțiunile menționate în prezentul articol alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) și (c), aceasta notifică autorității competente acest lucru și furnizează informațiile enumerate la articolul 141 alineatul (8), cu excepția literei (a) punctul (iii) din respectivul articol, și L-MDA calculată în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol.

(9) Instituțiile mențin dispoziții care să garanteze calcularea cu exactitate a cuantumurilor profiturilor distribuibile și a L-MDA și sunt în măsură să demonstreze autorității competente exactitatea calculelor, la cerere.

(10) În sensul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol, o distribuire în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 include oricare dintre elementele enumerate la articolul 141 alineatul (10).

Articolul 141c

Neîndeplinirea cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier

Se consideră că o instituție nu îndeplinește cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier în sensul articolului 141b din prezenta directivă atunci când nu deține fonduri proprii de nivel 1 în cuantumul necesar pentru a îndeplini în același timp cerința prevăzută la articolul 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința prevăzută la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din regulamentul respectiv și la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”;

53. La articolul 142 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o instituție nu îndeplinește cerința amortizorului combinat sau, dacă este cazul, cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, aceasta întocmește un plan de conservare a capitalului, pe care îl transmite autorității competente în termen de maximum cinci zile lucrătoare de la data la care a constatat că nu îndeplinește cerința menționată, cu excepția cazului în care autoritatea competentă autorizează un termen mai lung de până la zece zile.”;

54. La articolul 143 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) criteriile generale și metodele utilizate pentru analiza și evaluarea menționate la articolul 97, inclusiv criteriile pentru aplicarea principiului proporționalității, astfel cum se menționează la articolul 97 alineatul (4);”;

55. Articolul 146 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 146*
Acte de punere în aplicare

În conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 147 alineatul (2), o modificare a valorii capitalului inițial prevăzute la articolul 12 și în titlul IV, astfel încât să se țină seama de evoluțiile din domeniul economic și monetar, se adoptă printr-un act de punere în aplicare.”;

56. După articolul 159 se introduce următorul capitol:

„Capitolul 1a
Dispoziții tranzitorii privind societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte

Articolul 159a
Dispoziții tranzitorii privind aprobarea societăților financiare holding și a societăților financiare holding mixte

Societățile financiare holding-mamă și societățile financiare holding mixte-mamă deja existente la … [data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare] solicită aprobarea în conformitate cu articolul 21a până la … [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare]. În cazul în care o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă nu solicită aprobarea până la … [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], se iau măsuri adecvate în conformitate cu articolul 21a alineatul (6).

În cursul perioadei de tranziție menționate la primul paragraf din prezentul articol, autoritățile competente dețin toate competențele de supraveghere necesare care le sunt conferite de prezenta directivă în ceea ce privește societățile financiare holding sau societățile financiare holding mixte care fac obiectul aprobării în conformitate cu articolul 21a în scopul supravegherii consolidate.”;

57. La articolul 161 se adaugă următorul alineat:

„(10) Până la 31 decembrie 2023, Comisia examinează modul de implementare și aplicare a competențelor de supraveghere menționate la articolul 104 alineatul (1) literele (j) și (l) și întocmește un raport pe care îl prezintă Parlamentului European și Consiliului.”

Articolul 2

Transpunerea

(1) Statele membre adoptă și publică până la … [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], actele necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Statele membre aplică aceste acte începând cu … [18 luni + 1 zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare]. Cu toate acestea, dispozițiile necesare pentru a se conforma modificărilor prevăzute la articolul 1 punctul 21 și punctul 29 literele (a), (b) și (c) din prezenta directivă în ceea ce privește articolul 84 și articolul 98 alineatele (5) și (5a) din Directiva 2013/36/UE se aplică de la … [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], iar dispozițiile necesare pentru a se conforma modificărilor prevăzute la articolul 1 punctele 52 și 53 din prezenta directivă în ceea ce privește articolul 141b, articolul 141c și articolul 142 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE se aplică de la 1 ianuarie 2022.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*